SUSAN DOYLE

Aniversare buclucaşă

Traducerea şi adaptarea în limba

română de ION GEICU

ALCRIS
M94

Prolog

Consiliul de administraţie al Capital City Bank se reunea pentru prima dată în imobilul ultramodern purtând numele importantei instituţii.

In sala de conferinţe unde de reuniseră trei generaţii din familia Berringer, timpul părea că n-avea nici o influenţă. Pereţii lambrisaţi în lemn de culoare închisă, grelele perdele de brocat, covorul persan din mijlocul parchetului de lemn galben, lunga masă de abanos înconjurată de fotolii adânci din piele probau că, deşi în culmea progresului, Capital City Bank era o instituţie de încredere şi care respectă tradiţiile.

Kent Berringer o ajută pe sora lui, Theresa, să se aşeze în fotoliul de lângă el. Mirosind aerul, ea îi mulţumi clipind din ochi.

- Miroase la fel ca în vechea clădire, şopti ea. Crezi că au mutat şi praful?

- Cu siguranţă. Unchiul George a pretins autenticitate şi tu ştii cât de încăpăţânat este.

Unchiul George ridică o sprânceană dojenitoare împotriva celor doi tineri întârziaţi.

- Acum că suntem reuniţi cu toţii, declar deschisă adunarea din iunie. Dacă vreţi să

deschideţi dosarul din faţa voastră, avem de examinat primul punct de pe ordinea de zi, decorarea intrării.

Kent deschise conştiincios mapa roşie. In timp ce lua cunoştinţă de opţiunile propuse - o tapiţerie de Aubusson şi un tablou abstract al unui pictor renumit

- o observă pe Theresa scriind câteva cuvinte pe o foaie de hârtie pe care i-o transmise.

„Ce faci în această după-amiază? Am nevoie să-mi faci un serviciu.“

„Ce serviciu?“ mâzgăli el pe aceeaşi hârtie.

Neîncrederea lui Kent spori când citi răspunsul vag al surorii lui. Cu încăpăţânare, el ceru detalii dar, de fiecare dată, Theresa rămase evazivă.

George Berringer îşi continuă discursul pe un ton monoton, povestind cum comitetul de direcţie ajunsese la alegerea finală a două opere. Dar asistenţa acorda mult mai mult interes celor doi tineri şi foii de hârtie care circula din ce în ce mai repede pe masă. La fiecare trecere, Kent clătina din cap cu vehemenţă şi atrăgea o privire imploratoare din partea surorii lui.

Patricia Berringer, mama lor, bătea nerăbdătoare cu degetele în masă. Ei nu-i

acordară nici o atenţie. Mătuşa Edith părea foarte amuzată de scena care se petrecea sub ochii ei, dar toţi ştiau că are o slăbiciune pentru Theresa şi Kent. Vărul Russel îşi ascundea zâmbetul în spatele mâinii. Verişoara Carol tuşea uşor, ca şi cum asta era suficient să-i aducă pe cei doi răzvrătiţi la ordine.

George îşi încheie discursul.

- Cine este de acord să ridice mâna.

- Nici nu se pune problema, izbucni Kent sărind în picioare.

Ochelarii lui George îi alunecară pe nas. Bătrânul domn de obicei impasibil îşi privi insistent nepotul, cu uimire:

- A nevoie de mai multe informaţii, Kent?

- Ştiu deja tot ce trebuie să ştiu, bombăni Kent ţintuindu-şi sora cu privirea lui de culoarea safirului, întunecată de furie.

- Kenton! exclamă Patricia.

- Ignorându-şi mama şi pe ceilalţi Berringer, Theresa se adresă cu un aer afectat fratelui ei.

- Şi eu, ştiu tot ce trebuie ca să te determin s-o faci.

- Theresa! Kenton!

Strigătul Patriciei acoperi râsul lui Edith şi murmurele uluite ale restului familiei.
Nepăsătoare, Theresa se ridică şi şopti câteva cuvinte la urechea fratelui ei.
Acesta din urmă făcu ochii mari. Faţa i se crispă de indignare.

- Asta-i şantaj!

- Voiam doar să-ţi împrospătez memoria, preciză suav Theresa. Atunci?

Kent se lăsă să cadă în fotoliu, resemnat.

- De acord, am s-o fac, bombăni el, cu faţa întunecată.

- Hm... Toţi care sunt pentru să ridice mâna, repetă preşedintele adunării.

In timp ce ridicase mâna, Theresa izbucni în râs. Fratele ei se simţi deodată furios, înclinat să-şi strângă sora de gât şi o străpunse cu privirea. Dar „prea târziu, părea ea să spună, acum ai spus da“!

Capitolul 1

Lynda ar fi trebuit să pună piciorul în prag îndată ce neunoscutul îşi scosese cravata. Dar cum ar fi putut ghici că îşi va descheia cămaşa şi o va face să zboare prin sala de aşteptare a cabinetului medical? Acum, bărbatul era pe jumătate gol şi doctoriţa Lynda Fisher fremătă

fără voie sub bluza ei albă.

Fascinată, urmărea evoluţia energică şi languroasă a... să vedem, ce nume putea să-i dea? Era dansator? Dar dansatorii se produc rareori la doctor şi, mai cu seamă, nimic nu-i obligă să se debaraseze de veşmintele lor ca arborii de frunze! Atunci?

Atunci, în ciuda tulburării, Lynda nu-şi mai putea dezlipi ochii de pe trupul splendid care, încetul cu încetul, lăsa din ce în ce mai puţin loc imaginaţiei. Acum, muşchii puternici ai bustului se mişcau sub

pielea bronzată şi picături fine de sudoare îşi trasau un drum sinuos până la cureaua, deja desfăcută a pantalonilor...

Hârşti! Ceea ce păreau nişte blugi obişnuiţi, se dovediră o asamblare de benzi de pânză prinse între ele cu arici. Lynda tresări: bucată cu bucată, acesta... hotărât lucru nu ştia ce nume să-i dea! îşi dezveli picioarele de bărbat al junglei, rămânând doar nişte chiloţi sexy tip Arlechin. In cabinetul medical, temperatura se ridica, instalându-se o atmosferă febrilă.

Lynda se ciupi pentru a încerca să-şi adune gândurile. „Doamne, Dumnezeule, fă să nu fie decât un vis“, se rugă ea încrucişându-şi

degetele pentru ca viziunea care se agita în faţa ei, într-un ritm îndrăcit de samba, să dispară cum venise. Dar Dumnezeu nu părea hotărât s-o asculte. Dimpotrivă. Probabil că chiar poruncise creaturii sale să-i dea Lyndei ultima lovitură de graţie, deoarece ultima bucată a blugilor smulşi nu-i mai lăsase pe corp decât... un minuscul slip model leopard care părea cusut chiar pe piele şi se mula pe proprietarul lui într-un fel... Lynda închise ochii. Dacă această poveste fantastică ajungea la urechile pudice ale consiliului, va fi radiată din corpul medical! Auzea deja glumele proaste:

- Ştiţi cabinetul doctoriţei Fisher?

- Ah, da! Acea oftalmologă la care îţi încânţi ochii?

Şi doctorul Kesley, asociatul ei, aflat în convalescenţă după o criză cardiacă, ce va spune când va afla? Nu va spune nimic. Pentru simplul motiv că va muri de ruşine. Sau de un al doilea infract.

Hotărât lucru, trebuia neapărat oprit acest lucru. Cu atât mai mult cu cât Jennifer, recepţionera şi cele două cliente încă prezente în sala de aşteptare aveau ochii ieşiţi din

orbite. Şi oricât de oftalmologă era, Lynda nu ştia să trateze această afecţiune.

„Gluma a durat destul“, tocmai se pregătea să spună înainte de a trmite pe fiecare acasă. Dar fu inutil. Muzica braziliană după care dansatorul de sprip-tease îşi agita sugestiv braţele şi picioarele se opri. Bărbatul încetă imediat numărul, îşi adună lucrurile şi dispăru pe culoar. Dar înainte de a dispărea, aruncă spre Lynda un mic carton roşu cu auriu. Tânăra femeie se aplecă, luă micul carton înainte ca una dintre spectatoare să aibă timp să descifreze ce scria pe el şi citi pentru ea însăşi: „La mulţi ani, doctore Fisher. Cu felicitările firmei Cadoruri Extravagante“.

Vocea stridentă a doamnei Goldman o scoase pe Lynda din stupoarea ei:

- Ei bine! exclamă doamna Goldman, făcându-şi vânt cu o revistă. Asta merită osteneala să vin să-mi schimb lentilele de contact. Faceţi asta adesea?

- In fiecare vineri, răspunse râzând Jennifer cu obrajii de culoarea roşiilor coapte. Viitorul spectacol va avea loc vinerea viitoare la ora şase.

- Rezervaţi-mi un loc! replică imediat clienta aşezată lângă doamna Goldman. O cer

insistent!

Lynda se afundă într-un scaun şi vârî cartonaşul în buzunarul de la bluză. Apoi îşi compuse un zâmbet... crispat.

- Imi pare rău, zise ea pe tonul cel mai indiferent posibil. Tocmai aţi asistat la ultima reprezentaţie.

- Imi închipui că n-a existat repetiţie generală, adăugă doamna Goldman pufnind în râs în mâini, ca o adevărată adolescentă care tocmai îl surprinsese pe profesorul de filozofie sărutând-o pe profesoara de matematică într-o sală de clasă goală.

Mai urmară câteva glume de acelaşi fel, apoi cele două doamne părăsiră cabinetul. Şi, în sfârşit, se făcu linişte...

„Cine? se întrebă imediat Lynda a cărei minte reîncepu să lucreze normal. Cine mi-a făcut asta?“ Luă în considerare mai multe eventualităţi: putea fi Jennifer... Nu, genul acesta de cadou de aniversare trebuia să coste o mică avere şi salariul de

recepţioneră abia îi ajungea să plătească studiile fiicei ei. Atunci, Suzanne, propria ei soră? Factura unei astfel de nebunii trebuia s-o descurajeze pe tânăra femeie. Dar la urma urmei, Suzanne îl moştenea pe tatăl lor şi Gerald Fisher, deşi întotdeauna lefter, nu

scăpase niciodată ocazia de a sărbători o aniversare cu extravaganţă.

Lynda se strâmbă. In timpul anilor care au urmat după moartea tatălui lor, ea se străduise s-o lase pe Suzanne să înţeleagă că nu trebuie să trăiască peste posibilităţile ei! Evident, sfatul nu-i fusese ascultat ...

Furioasă şi în acelaşi timp stupefiată, Lynda se îndreptă încet spre biroul ei. împinse uşa automat şi nu văzu mai întâi decât marele fotoliu capitonat care-i întindea braţele. Şi brusc, tresări.

„El era acolo! El nu plecase, cum crezuse! Şi culmea, abia era de recunoscut. Cu un aer ruşinat, se ghemuise pe scaunul ei, într-un costum din trei piese, arborând o faţă de şcolar cuminte care a avut un moment de rătăcire şi nu înţelegea ce i se întâmplase. Pe scurt, era jenat! Bărbatul care se dezbrăcase fără nici o ruşine în faţa unui public feminin uluit, era stingherit!

- Nu ştiam... zise el abătut. Nu credeam că va fi lume aici. Mi s-a spus că vineri seara, la această oră, veţi fi singură.

In acel moment, Lynda îşi dădu seama că, tot timpul cât durase numărul de strip-tease, nu privise o singură dată faţa necunoscutului. Şi acum, fără să ştie prea bine ce emoţie urca

în ea, descoperea cu tulburare nişte splendizi ochi albaştri, o gură senzuală şi un păr negru ca smoala. De data aceasta se înfioră cu adevărat sub bluză, dar acest fior i se păru mult mai tulburător decât cel pe care-l simţise de-a lungul spatelui câteva momente mai devreme.

- Credeam că pot pleca fără să întâlnesc pe nimeni, reluă necunoscutul.

Avea o voce plăcută... „Stai! îşi porunci atunci Lynda, întrebarea este cine ţi-a făcut asta“.

Se strădui să-şi ia un aer sever şi spuse:

- Daţi-mi cartea de vizită , cea adevărată, zise ea, sigură că va citi pe ea semnătura surorii ei Suzanne.

- Clientul... meu ţine să-şi păstreze anonimatul, răspunse bărbatul evitându-i privirea.

Lynda râse ironic. Anonimatul? Iată ceva ce nu-i semăna deloc Suzannei. Aceasta din urmă era întotdeauna mândră să-şi revendice poznele. Aşadar, trebuia să caute un alt vinovat.

- Haideţi, cartea de vizită, repetă Lynda fără amabilitate.

- Dar o aveţi.

Lynda tăcu şi reflectă câteva secunde. Necunoscutul nu părea dispus să dezvăluie identitatea celui ce-i comandase numărul. Totuşi, ea se încăpăţână:

- Vreau un nume.

Privirea ochilor albaştri ca safirul se fixă asupra ei zdruncinându-i puţin din siguranţă:

- Nu sunt autorizat să vă răspund, spuse sec bărbatul. Este contrar deontologiei mele.

- Ia te uită! Sunteţi foarte scrupulos, dintr-o dată! Nu făceaţi atâtea mofturi acum câteva momente, când vă agitaţi în slip prin sala de aşteptare. Prin urmare, de ce acum?

O încruntare a sprâncenelor negre o făcu pe Lynda să dea un pas înapoi. înţelese imediat că făcuse o mare greşeală punând la îndoială moralitatea acestui bărbat. „La urma urmelor, îşi spuse ea, nu şi-a făcut decât meseria. Nu judeca modul în care îşi câştigă existenţa“. Se hotărî să nu mai insiste. Cu atât mai rău, nu va şti cine a sărbătorit atât de spectaculos a treizecea ei aniversare.

- Ieşirea este pe stânga la capătul culoarului, încheie ea cu acelaşi aer urzuz. Bună seara.

- A început bine, nu-i aşa?

Uf! El îi aruncă cel mai fermecător zâmbet şi Lynda crezu o clipă că orbise. Cu ochii plini de steluţe, bâigui:

- Este o chestiune de punct de vedere.

Apoi îşi reluă atitudinea demnă şi adăugă:

- Plecaţi, altfel voi chema...

Pe cine chema? Paznicul? Nu exista. Poliţia? Ar fi fost ridicol...

- Ascultaţi, zise ea, am avut o zi grea şi dumneavoastră v-aţi făcut treaba. Aşa că, să ne despărţim, de acord?

Dar cum ea se aşeză în spatele biroului şi începu să răsfoiască un dosar, necunoscutul ridică din sprâncene:

- S-a făcut târziu, remarcă el cu o preocupare sinceră, ar trebui şi dumneavoastră să mergeţi acasă.
- Nu pot. Am o treabă de terminat.
- Rămâneţi să lucraţi în seara aniversării?
- Da. Mă concentrez mai bine când cabinetul este liniştit.
- Dar... este aniversarea dumneavoastră, repetă el. O să sărbătoriţi totuşi această zi memorabilă, nu?

„Memorabilă, ăsta-i cuvântul“, se gândi Lynda.

- Dacă vreţi să ştiţi totul, voi merge să cinez cu sora mea şi câţiva prieteni.
- Un prieten în mod deosebit?

Lynda suspină şi-şi stăpâni cu mare greutate iritarea. De ce voiau toţi să aibă un logodnic? Se poate trăi totuşi un timp fără... Agasată, inventă o mică minciună:

- Da, va fi un bărbat la dineul meu aniversar. Doctorul William Kelsey şi cu mine suntem foarte apropiaţi.

Nu-i venea să creadă! Tocmai susţinuse că avea o legătură cu dragul doctor Kelsey, mentorul ei, un om în vârstă care putea să-i fie bunic, care o încurajase să-şi continue studiile şi avusese atâta încredere în ea încât o luase asociată la cabinet... Copleşită de ruşine că lansase o asemenea stupiditate, reluă:

- Dacă nu plecaţi, nu voi putea să-mi termin treaba şi am să ajung cu întârziere.

Acestea fiind zise, se ridică şi-i arătă vizitatorului direcţia culoarului. Cum el nu se clinti, îi aruncă o privire care spera să fie glacială. Dar bărbatul răspunse cu un zâmbet ironic:

- Dumneavoastră şi bătrânul domn Kelsey? întrebă el neîncrezător.

Lynda a fi vrut ca pământul să se deschidă sub ea. Totuşi, roşie în obraji, confirmă:

- Absolut.

Ea crezu că bărbatul va izbucni în râs. Totuşi, împotriva oricărei aşteptări, el se ridică fără să adauge nimic şi o urmă pe tânăra femeie pe culoar:

- Nu este uimitor că cineva v-a trimis un striper, zise el deodată printre dinţi.

Cu mâna pe clanţa uşii, Lynda se întoarse.

- Ce-aţi spus?

- Nimic, nimic...
- Bine. Pentru că nu pot s-o fac eu însămi, vă rog să-i mulţumiţi din partea mea binefăcătorului meu anonim. Aţi fost strălucit, domnule...?

Bărbatul ezită. Lynda simţi imediat trezindu-i-se curiozitatea. Studie mai atent faţa interlocutorului ei: nu era nici o îndoială, părea stânjenit.
- Aveţi un nume, nu?
- Bineînţeles.

Lynda încruntă din sprâncene: evident, dacă ar fi practicat aceeaşi meserie ca a lui, ar fi refuzat să-şi dezvăluie adevărata identitate. Dar el trebuia să aibă un nume de scenă, sau ceva de genul acesta... Incepu să zâmbească şi să-şi imagineze tot felul de pseudonime. Acest individ care se produsese în sala ei de aşteptare, în slip tip leopard, cum se numea oare în meseria lui? Tarzan? Hercule, Ben Hur? Sau poate Bebe iubăreţul, Macho Callaghan? Işi muşcă buzele ca să nu izbucnească în râs şi, sprijinindu-se de uşă, repetă:
- Aşadar? Numele dumneavoastră?
- Jack Trompette!

Ea izbucni în râs.
- Trompette! hohoti ea. Mai rău decât mă gândeam! Iertaţi-mă, adăugă ea, ştergându-şi

ochii, e ceva nervos. Am avut o zi grea. De obicei, nu râd prosteşte.

- Dar nu râdeţi prosteşte... şi gura dumneavoastră...

Vocea lui Jack devenise răguşită. Privirea lui aţintită
pe buzele Lyndei păreau că le mângâie şi tânăra

femeie simţi din nou alergându-i pe piele acel fior ciudat... Tuşi uşor ca să-i distragă atenţia:

- Hm, eraţi gata să plecaţi, domnule Trompette, îi reaminti ea.

Şi, pe dibuite, căută clanţa uşii în spatele ei. Atunci, totul se precipită: Jack o îmbrăţişă, făcând-o prizoniera braţelor lui şi-i atinse uşor buzele, murmurând:

- Permiteţi? Simplă curiozitate.

Apoi puse stăpânire pe gura tinerei femei cu o ardoare care-i tăie respiraţia. Sărutul fu ca un foc de artificii. Lynda se clătină pe picioare, oferindu-se fără reţinere autorităţii necunoscutului care o duse cu el spre stele. Cuprinsă de o dorinţă copleşitoare şi de necontrolat, se topi la pieptul tare ca piatra şi se abandonă cu fervoare vârtejului care o ducea cu el.

Brusc, reveni pe pământ. Jack o eliberase şi zâmbea:

- Dumneavoastră şi doctorul Kesley, nu-i aşa? Sunteţi o mincinoasă inveterată, domnişoară. Dar am să vi-l înapoiez.

- înapoiez? repetă Lynda fără să înţeleagă. Cum aşa?

In loc de răspuns, el îi plasă un sărut pe obraz.

- Răbdare... la mulţi ani, doctore Fisher. Şi pe curând.

Capitolul 2

Ajungând la „Cadouri Extravagante“, Kent aruncă sacul de pânză conţinând blugii cu arici si slipul tip leopard pe biroul surorii lui.

- Gata, mi-am plătit datoriile.

Theresa zâmbi maliţios.

- Oh, nu ştiu. Discreţia mea privind activităţile tale gen Chippendale merită poate mai mult decât un singur serviciu.

- Ajunge cu şantajul, Theresa. N-am făcut decât să înlocuiesc un saxofonist în acel cabaret, nu un striper!

Gropiţele din obrajii Theresei se adânciră şi mai mult:

- Şi dacă Switez, Smith şi Hazlebaker află

de mica ta prestaţie din această după-amiază? susură ea citând cabinetul de avocatură la care fratele ei era asociat.

- In acest caz, detaliile nopţii pe care ai petrecut-o în sala de conferinţe cu Andy Fredericks vor ajunge

imediat la anumite urechi, i-o întoarse Kent. Unchiul George n-o să te ierte niciodată că ai profanat acel loc sfânt. Chiar şi mătuşa Edith va fi şocată.

El îşi îngădui un zâmbet de triumf. Sora lui îşi permisese câteva încălcări ale codului de conduită al famliei Berringer, dar niciodată n-ar fi îndrăznit să-şi şocheze familia.

- Asta a fost cu ani în urmă, protestă tânăra femeie. Ii arătam doar sala şi uşa aceea stupidă se blocase. Ne-am omorât timpul jucând şah până când ai venit tu să ne deschizi.

- Şah? Iată un amănunt pe care-l voi trece sub tăcere dacă, în ce te priveşte , îţi voi ţine gura fără să-mi mai pretinzi nimic.

Dându-i lovitura de graţie, Kent se întoarse şi se postă în faţa ferestrei. Privirea i se pierdu imediat în zare şi figura Lyndei Fisher se suprapuse peisajului. Desigur, Theresa îi jucase o farsă urâtă, dar pe de altă parte, fără ea, n-ar fi întâlnit-o niciodată pe frumoasa

doctoriţă. S-o sărute pe tânăra femeie fusese o răsplată mai satisfăcătoare, mult mai satisfăcătoare decât mulţumirea de a şterge zâmbetul maliţios de pe buzele surorii lui.

Kent acţionase dintr-un impuls pentru a-şi satisface o nevoie viscerală de a provoca o fisură atitudinii sobre a Lyndei. Dar acest sărut îl răvăşise şi fusese cât

pe ce să-şi uite motivele simţind-o pe Lynda tremurând în braţele lui şi oferind la fel de mult cum primea. Pentru prima dată în viaţa lui, avusese impresia că trupul şi sufletul lui erau strâns unite, cu cele ale unei femei.

Hotărî de aceea că în această după-amiază Lynda Fisher îl văzuse pentru prima şi ultima oară pe Jack Trompette. In curând, ea va face cunoştinţă cu Kent Berringer, şi-l va vedea des. Foarte des. Da, gândindu-se ce bine, Theresa îi făcuse un mare serviciu.

- Cum s-a desfăşurat această după-amiază? îl întrebă tocmai atunci sora lui pe un ton glumeţ.

Kent revăzu faţa crispată a Lyndei în timp ce el evolua în faţa ei, apoi îşi reaminti dispreţul pe care-l simţise în vocea ei. Drace! Dacă ţinea s-o revadă, va avea mult de furcă pentru a şterge proasta impresie pe care

trebuie s-o fi produs asupra ei.

- Foarte bine, s-a desfăşurat foarte bine, răspunse el în cele în urmă, cu nonşalanţă. Dar pe viitor să te descurci fără mine când striperul tău obişnuit va anula comanda în ultima clipă.

- Kent, înţelege-mă: prevăzusem deja totul când salariatul meu a rămas ţintuit la pat. Trebuia să găsesc un înlocuitor. Ascultă, apreciez într-adevăr ce ai făcut pentru mine şi...

In acel moment se auzi clopoţelul de la uşa de la intrare şi studentul pe care Theresa îl folosea cu regularitate pentru ceea ce numea „programul de strip-tease“ trecu în paşi de dans pragul biroului.

Kent îşi măsură sora din cap până în picioare:

- Ţintuit la pat, nu-i aşa?

***

Lynda închise dosarul pe care-l citise fără să înţeleagă un cuvânt. De fiecare dată când privea chestionarul de sănătate, vedea doi ochi albaştri strălucind de dorinţă. Simţea un nod în gât şi trebuia să-şi muşte buzele pentru a le împiedica să tremure la amintirea unui sărut fierbinte.

Cu un suspin exasperat, scutură din cap. Seara pe care o aşteptase cu nerăbdare ameninţa să fie una dintre cele mai penibile. Ani de muncă îndârjită riscau să se soldeze cu prăbuşirea tuturor viselor ei.

Ştiind că lacrimile care-i ardeau ochii riscau să provoace stricăciuni ireparabile machiajului său, Lynda se forţă să-şi revină. Fără nici o îndoială, acest strip-tease fusese o glumă pusă la cale de sora ei. Doctorul Kelsey avea simţul umorului. Va înţelege.

Işi agăţă bluza pe umeraş şi trecu în camera de toaletă pentru a se răcori. Cea mai bună apărare împotriva farsei Suzannei era să simuleze o perfectă indiferenţă.

După ce-şi refăcu machiajul, Lynda îşi pulverizã puţin parfum şi-şi perie părul.

- Tu nu eşti responsabilă pentru prostiile altora, îşi repetă ea revenind în birou.

„Dar trebuia să-l opreşti pe acel bărbat“, îi aminti conştiinţa.

„Nici o femeie din carne şi sânge n-ar fi făcut-o, replică atunci o parte necunoscută a personalităţii ei. Şi la urma urmei, am tot dreptul să mă amuz puţin în ziua aniversării mele“.

- Da, am dreptul să mă amuz la cei treizeci de ani ai mei, declară Lynda cu voce tare. Am fost foarte merituoasă până acum.

Avusese multe greutăţi să-şi facă studiile cu puţinii bani pe care-i lăsase tatăl ei şi pe nimeni altcineva decât Suzanne şi doctorul Kelsey ca s-o încurajeze. Dacă totul va merge bine, acesta din urmă îi va ceda clientela când se va retrage la pensie.

- Cu condiţia să lucrez în continuare din greu, îşi spuse ea deschizând sertarul biroului.

Işi schimbă mocasinii cu nişte escarpeni.

- Voi reuşi. N-o să mă oprească excentricităţile surorii mele.

Işi înnodă în jurul mijlocului eşarfa pe care o purtase toată ziua la gât ca să-i acopere decolteul rochiei. Acest accesoriu va schimba ţinuta cea mai sobră în rochia cea mai sexy, îi promisese vânzătorul.

Şi nu minţise. Incurajată de imaginea reflectată de oglindă, Lynda zâmbi. Haide! Va înfrunta seara cu seninătate şi va profita de dineu ca s-o facă pe Suzanne să mărturisească faptul că fusese la originea acestui „cadou“.

William Kelsey ridică paharul de şampanie.

- Pentru cea mai bună asociată, declară el. Mă întreb încă şi acum cum m-am putut

descurca atâta timp fără tine, dragă Lynda.

Un nod în gât o împiedică pe Lynda să murmure mai mult de o simplă mulţumire. Ea îl respecta extrem de mult pe doctorul Kelsey şi complimentele acestui om îi mergeau la inimă.

Suzanne şi iubitul ei, Jay Holland, îi urară la rândul lor mulţi ani fericiţi.

Lynda zâmbi. De mai bine de jumătate de oră, o pândea pe sora ei, analizându-i fiecare cuvânt şi

fiecare surâs, dar nimic nu-i susţinea bănuielile. In ritmul acesta, va trebui curând s-o taie pe Suzanne de pe lista suspecţilor.

Veni rândul lui Grace Kelsey să-şi ridice paharul cu un zâmbet călduros:

- La mulţi ani, Lynda. Iţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut în aceste ultime luni, declară ea cu emoţie.

Ea strânse braţul soţului ei:

- Nu l-aş mai fi avut pe acest tiran lângă mine dacă ar fi trebuit să-şi facă griji pentru cabinetul lui. Iţi datorăm atât de mult!

- Eu vă datorez totul, protestă Lynda. Să-i ţin locul doctorului Kelsey nu înseamnă nimic faţă de tot ce aţi făcut pentru mine.

Apoi, jenată de acest concert de laude, orientă conversaţia spre Trafalgar Square,

restaurantul recent deschis unde aleseseră să sărbătorească aniversarea. Localul era dintre cele mai distinse, iar atmosfera rămânea destinsă şi meniul ar fi mulţumit gusturile cele mai fine. şi, mai cu seamă, oferea ce-i plăcea Lyndei la nebunie: un concert de jaz. Da, seara se anunţa perfectă, o masă bună şi o muzică divină.

Lynda savura ultimele înghiţituri din prăjitura ei când primele acorduri ale unei chitare se făcură auzite. Ca şi ceilalţi clienţi, întoarse capul spre scenă.

Cu spatele la sală, şeful grupului vorbea cu muzicienii ţinând un saxofon în mână. Lynda nu se putu împiedica să-i admire statura atletică, picioarele lungi, puse în valoare de costumul negru.

- Suzanne mi-a spus că-ţi place mult jazzul, şopti Jay la urechea ei. Vei fi satisfăcută din plin.

- Ai mai venit aici să asculţi acest grup?

- Îi cunosc de la debutul lor. Saxofonistul îmi este un vechi prieten. Eram...

Dar Lynda nu mai auzi sfârşitul. Îl privea uluită pe saxofonistul care tocmai se întorsese.

Jack!

Respiră adânc şi goli dintr-o înghiţitură cupa de şampanie.

Sperând că trăia un coşmar, riscă o privire spre scenă. El era tot acolo. Cu ochii închişi, dedicat muzicii, total inconştient de tumultul pe care-l stârnea în ea.

Trompette... Tânăra femeie era cât pe ce să izbucnească într-un râs amar. Temându-se să atragă atenţia asupra ei se înfundă în fotoliu şi aşteptă din partea surorii ei un semn care s-o trădeze. Dar nimic. Profilul Suzannei nu dezvăluia decât o adâncă admiraţie pentru muziceni. Lynda se încruntă: ori sora ei devenise o actriţă straşnică, ori nu-l cunoştea pe Jack Trompette.

Cineva umplu din nou cupa Lyndei şi ea o duse maşinal la buze.

Indiscutabil, cvintetul era bun. Jack cânta remarcabil. Şi nu era singurul lui talent, Lynda o ştia prea bine...

Suzanne se aplecă spre ea:

- Saxofonistul este excelent, nu-i aşa?

Ah... Poate sosise ora adevărului. Lynda se pregătea să-şi dojenească sora, dar aceasta se întoarse spre scenă şi începu să se legene în ritmul muzicii.

Lynda bău încă o cupă cu şampanie.

In cele din urmă, luminile se reaprinseră.

„Trebuie să ies de aici, îşi spuse atunci tânăra femeie, înainte să mă vad şi să mor de ruşine“.

Işi luă poşeta şi vru să se ridice.
Sala începu să se legene în faţa ochilor ei. In mod confuz, observă că sora ei şi Jay dispăruseră. Agăţându-se de marginea mesei ca să-şi păstreze echilibrul, se ridică încet şi se aplecă spre cei doi Kelsey.
- Doctore Kelsey, Grace. Am petrecut o foarte frumoasă seară, dar trebuie să plec acasă. Mâine am o zi foarte încărcată. Am să-i mulţumesc Suzannei şi lui Jay mai târziu.
- Să ne mulţumeşti pentru ce? întrebă sora ei, care revenise ca prin minune.
Lynda recăzu în fotoliul ei: Suzanne şi Jay nu erau singuri. „El“, era cu ei.

- Prietenul meu, Kent Berinnger, anunţă Jay.
Kent duse la buze mâna Lyndei.
- Am înţeles că este aniversarea dumneavoastră, spuse el cu un zâmbet care ar fi topit un aisberg. Imi acordaţi acest dans?
Ca un automat, Lynda cedă presiunii uşoare, dar insistente pe mâna ei. Câteva secunde mai târziu, era în braţele lui Kent şi evoluau pe ringul de dans în sunetele unui tangou. Kent se dovedea un excelent dansator. Doar avea mult antrenament, nu-i aşa?
„Dansatorul“ în chestiune înjură în sinea lui. El care avusese de gând să lase să se estompeze amintirea acelei după-amieze înainte s-o

revadă pe Lynda! Hotărât lucru, norocul nu era de partea lui.

- Ce întâlnire neobişnuită! comentă el, sperând să spargă tăcerea de gheaţă în spatele căreia Lynda se retrăsese.

- Vorbiţi despre întâlnirea din seara aceasta sau despre cea din timpul după-amiezii? întrebă tânăra femeie pe un ton caustic.

- Să uităm această după-amiază, de acord?

- Vă temeţi că prietenii dumneavoastră vor fi şocaţi?

Kent râse încet:

- Ar trebui mai mult de atât ca să-l şochez pe Jay. Dacă v-am şocat, îmi pare rău.

- Acesta era scopul, îl ironiza Lynda fixând cu încăpăţânare un alt cuplu de dansatori. Era mai bine decât să înfrunte oceanul sclipitor al acestor ochi albaştri care păreau că vor s-o atragă în adâncurile lui:

- M-aţi găsit... dotat?

Ea îşi reţinu un strigăt de indignare şi vru să se elibereze. Cu un surâs încântător, destinat să păcălească spectatorii, Kent îşi spori strânsoarea.

- Nu? insistă el mai mult ca să se amuze decât pentru a putea obţine un răspuns.

- Nu!

- Cum am mai spus-o, sunteţi o mincinoasă.
- Eu nu mint niciodată, protestă Lynda.
- In cazul acesta, care sunt relaţiile dumneavoastră cu doctorul Kelsey? Dacă am înţeles bine, drăguţa doamnă cu părul cărunt aşezată lângă el este soţia lui, nu-i aşa? Aveţi un tupeu afurisit, doctore Fisher!
- Eu n-am minţit. Grace, doctorul Kelsey şi cu mine suntem foarte apropiaţi. Aţi tras concluzii greşite.
- Nu sunt singurul, mormăi Kent.

Apoi o provocă:

- Cine sunteţi, Lynda Fisher?
- Femeia pe care aţi amuzat-o în această după- amiază, asta-i tot.

- O femeie muncitoare şi conştiincioasă?
- Exact.

Kent o supuse unei alte priviri pătrunzătoare înainte de a o strânge mai tare lângă el. Ii murmură la ureche:

Există o femeie pasionată sub înfăţişarea sobră şi impasibilă. De ce vă ascundeţi astfel?

Lynda îşi întoarse privirea.

- Ce vă face să credeţi?
- Sunt intrigat. Dumneavoastră nu?
- In legătură cu dumneavoastră? Nu.
- Bineînţeles că da. Mai ales după sărutul pe care l-am schimbat..

- Ce îndrăzneală!
- Iţi trebuie, ca să te produci în public.
Lyndei nu-i venea să-şi creadă urechilor.
- Asta nu-i îndrăzneală. E exhibiţionism! exclamă ea.
- Eu vorbeam despre muzica mea, preciză Kent cu răceală. Iţi trebuie îndrăzneală pentru a cânta în faţa unei săli arhipline.
Ruşinată, Lynda îşi muşcă buzele.
- Admit. Şi trebuie de asemenea să recunosc că sunteţi un excelent muzician.
- Mulţumesc. Acum, în privinţa acestei după- amieze...

- Cum poate un muzician atât de talentat să facă strip-tease? Nu aveţi nici o demnitate, nici un respect pentru familia dumneavoastră?

Familia lui! Când oare va înceta să apese asupra lui numele de Berringer şi toate obligaţiile asociate de acesta! Să poată uita într-o zi, fie chiar şi pentru câteva secunde cine era! Kent fierbea de furie şi, brusc, o dorinţă maliţioasă de răzbunare îi trecu prin minte. Nu i se acorda dreptul la libertate? Şi-o va lua. Această Lynda Fisher era hotărâtă să facă pe fandosita ofensată? O va face să-i sară agrafele corsetului care o făcea să se ţină inflexibilă ca justiţia. Se hotărî să nu restabilească adevărul.

- Strip-tease-ul este o ocupaţie legală, declară el. De altfel, n-aveam nimic de făcut azi după-amiază.

Lynda nu-şi putu ascunde surprinderea.

- O faceţi ca să vă omorâţi timpul? Un bărbat ca dumneavoastră ar putea găsi modalităţi mai respectabile pentru a-şi ocupa timpul liber.

- Un bărbat ca mine?

Tonul lui Kent era glacial, iar privirea lui căpătase o duritate metalică.

Lynda se înfioră. In mod vădit, atinsese un punct sensibil. Acelaşi punct sensibil care declanşase reacţia lui Kent când îi pusese moralitatea la îndoială. Oh, dar nu se va scuza! Merita aceste reproşuri. Totuşi,

curajoasă, dar nu temerară, se gândi să evite trăsnetele bărbatului de acum furios care o ţinea în braţe.

Vru deci să se elibereze, dar braţul din jurul taliei sale se strânse.

- Doar n-o să plecaţi atât de devreme, domnişoară.

Incepea un alt cântec. Kent o antrenă pe Lynda în
figuri complicate, forţând-o să se agaţe de el ca să nu cadă.

El şopti:

- Atunci?

- Ce? întrebă Lynda cu răsuflarea tăiată, în timp ce numeroase furnicături alergau pe obrazul şi pe gâtul ei.

- V-am plăcut, în această după-amiază?

Ea fu cu totul derutată: după ce se arătase tăios, iată că acum glumea, chiar flirta... Ea îl privi atent, fără să înţeleagă, apoi îşi aminti că îi pusese deja aceeaşi întrebare. Ii dădu aşadar acelaşi răspuns:

- Nu!

- Haideţi, fiţi cinstită, zise el îmbrăţişând-o şi mai strâns.

Ea se înfioră şi se îndepărtă atât cât putu de gura care-i atingea uşor urechea şi părul.

- Uf... lăsaţi-mă să respir! îi aruncă ea.

- Dar respiraţi foarte bine. Vă simt fiecare respiraţie.

Era sigură că simţea mult mai mult, deoarece era foarte conştientă de bătăile accelerate ale inimii, de această surescitare interioară care făcea să-i ardă obrajii. Şi acest cântec care nu se mai termina!

- Sunteţi foarte tăcută. Haide, spuneţi-mi ce aţi simţit în această după-amiază?

Ea îşi dădu capul pe spate pentru a scăpa de mângâierea răsuflării lui calde pe obraz.

- Eram furioasă.

- Şi?

Zâmbetul semeţ al lui Kent o făcu să tremure de mânie.

- De acord, am să vă flatez orgoliul pentru că ţineţi atât de mult. Aveţi un corp superb şi ştiţi să-l puneţi în valoare. Sunteţi talentat, foarte talentat. Fiecare gest al dumnevoastră trezeşte instinctele feminine. Şi eu sunt femeie.

- Cu siguranţă, încuviinţă Kent. Nu voi scăpa ocazia să vă reamintesc: aveţi încredere în mine.

Capitolul 3

Bună ziua, doctore Fisher, o salută vesel Jennifer punând o ceaşcă de cafea în faţa Lyndei.

- Bună, mulţumesc, mormăi aceasta din urmă, deschizându-şi agenda.

- Nu aveţi decât trei întâlniri în dimineaţa aceasta. Dacă totul va merge bine, o să terminăm pe la ora unsprezece, anunţă secretara.

Lynda luă o înghiţitură de cafea. De obicei, aştepta ca Jennifer să se facă nevăzută pentru a îndoi cafeaua cu apă. Dar în această dimineaţă o ceaşcă plină de băutură tare nu era prea mult pentru a-i limpezi mintea înceţoşată de şampanie şi de somnul prea

scurt.
Jennifer se aplecă spre ea.
- Nu vă îngrijoraţi, zise ea politicoasă. Nimeni n-o să vă condamne pentru ce s-a întâmplat ieri. A fost o glumă inofensivă.

Lynda gemu în sinea ei. Dacă secretara ei ar fi asistat la dineul de aseară, n-ar fi folosit un asemenea calificativ.

Spectacolul de după-amiază nu fusese decât partea vizibilă a aisbergului, un incident fără importanţă. Dar după aceea, comportarea lui Kent Berringer nu fusese de loc inofensivă. După ce o umilise, strângând-o într-o manieră indecentă pe ringul de dans, o condusese la masa ei şi o sărutase la fel de înflăcărat ca un amant care îşi regăseşte iubita după luni de zile de absenţă. Lynda luă o nouă îngiţitură de cafea şi tresări de groază la amintirea murmurelor stupefiate şi a râsetelor pe care le auzise în jurul ei.

Părăsise restaurantul imediat după acest sărut, evitând astfel orice discuţie stânjenitoare şi, în această dimineaţă, făcuse în aşa fel încât să ajungă în ultimul moment la micul dejun, ca să nu înfrunte privirile scrutătoare ale surorii ei.

Spre marea ei uşurare, nepoatele ei monopolizaseră conversaţia în timpul celor

câteva minute care i-au fost necesare pentru a înghiţi o felie de pâine prăjită cu unt şi un pahar cu suc de portoale.

- O să le facem baie câinilor, anunţă Maureen, care avea patru ani.

- Da, şi de asemenea vom curăţa coteţele lor cu un jet de apă, preciză sora ei mai mare. Şi o să ne punem costumele de baie.

- Dar nu pe cele noi, deoarece riscăm să le murdărim.

Lynda nu se putu împiedica să râdă, ghicind către cine va fi îndreptat jetul de apă în majoritatea timpului.

- Mama voastră ar face bine să-şi pună şi ea un costum de baie, le sfătui ea clătindu-şi paharul. Distracţie plăcută.

După o mângâiere pe micile capete blonde, Lynda se grăbi să iasă.

Nu-i plăcea să se grăbească dimineaţa. De obicei, îşi acorda timp suficient pentru a savura un copios mic dejun cu familia, îndrăgind preţioasele clipe pe care putea să le consacre surorii sale şi nepoatelor.

După ce adăugă în minte acest reproş la lunga listă pe care o ţinea cu privire la Kent Berringer, Lynda se hotărî în fine să se concentreze asupra muncii ei.

- Deoarece planificarea nu este prea

încărcată, îi spuse ea lui Jennifer, poţi s-o laşi pe Sherrie la recepţie şi să profiţi ca să te familiarizezi cu noul program informatic.

Incântată, secretara se înapoie la intrare. Lynda inspiră profund şi se obligă să se cufunde în cerecetarea unui maldăr de facturi pentru a uita imaginile care o obsedaseră toată noaptea.

In locul unei dimineţi liniştite, fu o sâmbătă neagră.

In timp ce Lynda examina primul pacient, un bec de la lampa oftalmologică se arse. In timpul celei de a doua întâlniri, curentul se întrerupse în tot imobilul timp de douăzeci de minute. Dacă pacientul tratã incidentul cu umor, Lynda începu să regrete că nu rămăsese în pat.

In timp ce-şi conducea pacientul spre uşă, îşi masă tâmplele dureroase şi-i şopti lui Sherrie:

- Mă odihnesc câteva momente. Spune-i lui John să-i facă pe îndelete examenul preliminar ultimului pacient. Şi anunţă-l pe acest domn că am să întârzii puţin.

- Nici o problemă, o asigură tânăra fată cu un zâmbet încântător. Dacă l-aţi vedea pe acest tip! Este superb!

- Chiar dacă ar semăna cu Quasimodo, am

să-l găsesc frumos ca un zeu... pentru că e ultimul, mormăi Lynda îndreptându-se spre cabinetul de toaletă.

In timp ce se spăla pe mâini, îşi jură să nu mai bea şampanie cât va mai trăi. După ce înghiţi două aspirine şi-şi răcori faţa, îşi recăpătă o aparentă bună dispoziţie.

Cincisprezece minute mai târziu, luă de la recepţie dosarul „ultimului pacient“, al cărui nume încă nu-l cunoştea şi se îndreptă spre biroul ei. Şi când

descoperi surpriza pe care i-o rezerva eticheta din partea de sus a coperţii, crezu că i se va face o nouă glumă proastă.

Poate era o conincidenţă.

Un ononim.

Un alt... Kenton Berringer.

Dar vocea gravă şi senzuală care, pe coridor, răspundea acum lui Sherrie, îi confirmă ce era mai rău.

Timp de câteva secunde, Lynda se gândi să fugă. Apoi, mândria ei avu prioritate.

Va respecta regulile jocului.

Lipindu-şi un zâmbet profesional pe buze, intră în sala de consultaţii cu paşi fermi.

- Bună ziua, domnule Berringer.

Cu o licărire amuzată jucând în adâncul ochilor săi albaştri, Kent îi strânse îndelung

mâna.

- Doctore Fisher... vă mulţumesc că mă primiţi în ultimul moment. Am într-adevăr nevoie să consult un specialist.

„Mincinosule!“ bombăni Lynda în sinea ei, fulgerându-l cu privirea.

îndată ce ieşi Sherrie, îşi încrucişă braţele le piept şi fixă o privire acuzatoare asupra lui Kent.

- De ce aţi venit, domnule Berringer?

- Ca să-mi controlez vederea. Nu văd pentru ce alt motiv aş fi aici.

Descumpănită, Lynda se lăsă să cadă pe taburetul pe care-l folosea pentru consultaţii şi parcurse fişa cu informaţii întocmită de John. In treizeci de secunde, află că Kent avea treizeci şi şase de ani, că era foarte sănătos şi că nu exista nimic în trecutul său sau în controalele preliminare care să îndreptăţească o întâlnire cu un doctor oftalmolog. Cu excepţia unei uşoare hipermetropii.

- Testele dumneavoastră nu evidenţiază nimic anormal, domnule Berringer, concluzionă ea stingând plafoniera. Dar vom verifica.

Puse în funcţiune aparatele necesare pentru examinarea fundului de ochi.

- Priviţi spre capătul camerei, îi ceru ea.

Kent se supuse. Lynda se simţi jubilând: de data aceasta era pe terenul ei şi stăpânea situaţia. O ocazie ca să se răzbune pe care n-o va lăsa să-i scape. Kent Berringer nu va uita această întâlnire...

- Priviţi în jos, comandă ea.

Kent se supuse din nou. De altfel, el avea o plăcere neaşteptată. Vederea dulcilor rotunjimi care se profilau sub bluza albă îl încânta. Niciodată nu se gândise că un examen oftalmologic putea fi atât de plăcut. Această încântătoare tânără femeie blondă era aplecată asupra lui, atât de aproape încât putea să-i simtă respiraţia mângâindu-i obrazul. Un uşor parfum

de flori îi mângâia nările şi n-ar fi avut decât să întindă mâna pentru a mângâia uşor minunăţiile pe care le ghicea sub bluza albă.

- Hmm. Murmurul Lyndei puse capăt imaginilor tentante care-i defilau prin minte. El încruntă sprâncenele.

- Ce este?

Lynda scrise ceva pe fişă.

- Nimic grav, îl linişti ea. Lucraţi mult?

Ochii lui Kent se fixară pe gulerul deschis al bluzei, căutând să descopere secretele răscroielii:

- Nu atât cât aş vrea, zise el numai zâmbet.

Lynda îi aruncă o privirre ucigătoare.

- Priviţi tabloul luminos din spatele meu.

Ea îi întinse o paletă albă.

- Acoperiţi-vă ochiul stâng şi citiţi rândul cel mai mic. Apoi faceţi la fel cu ochiul drept.

- Am avut întotdeauna o vedere foarte bună, afirmă Kent.

- Vederea la depărtare este perfectă, declară ea.

Kent avu un zâmbet triumfător.

- V-am spus. S-a terminat?

- Incă nu.

Ii întinse o foaie de hârtie.

- Acoperiţi-vă ochiul stâng şi citiţi rândul cel mai mic.

Remarcând că el ţinea foaia la capătul braţului, Lynda îşi reţinu un zâmbet şi-i ceru să repete operaţiunea cu celălalt ochi. Şi de data asta, Kent întinse braţul.

Ea îi luă înapoi paleta şi hârtia. Tot scriind cifre pe fişă, mormăi:

- Mmm.
- Ce mai este? întrebă Kent, puţin iritat.

Ea nu-i luă în seamă întrebarea.

- Aveţi migrene când citiţi mai mult timp?
- Ei bine... da, ca toată lumea.
- Asta se poate evita, comentă Lynda

înainte de a plasa ramele de testare pe nasul pacientului său.

- Ascultaţi... începu Kent.

Imperturbabilă, ea potrivi instrumentul.

- Priviţi-mă, comandă ea pe un ton ferm.

Ea roti cadranele mult mai repede decât era necesar pentru a crea efectul pe care-l dorea.

- Priviţi literele şi spuneţi-mi care este mai clară. A sau B? întrebă ea schimbând rapid lentilele.

- Hm... B, cred, răspunse Kent care nu avusese timp să-şi facă o părere.

- Aceasta...

Lynda îi dădu o secundă să privească panoul, apoi schimbă lentilele.

- ...sau aceasta?

- Prima.

Ea îşi continuă jocul fără milă, făcând să defileze lentilele de corecţie cel mai puţin adaptate pacientului. In cele din urmă, după ce mormăise câteva cuvinte de neînţeles, le strecură pe cele care Kent spera să fie ultimul joc de lentile din faţa lui.

- Şi acum?

Ca prin minune literele deveniră în sfârşit clare.

- Perfect, declară Kent cu uşurare, sigur că vedea prin nişte lentile neutre. Atunci, pot să mă sui la volan fără a fi un pericol pentru ceilalţi?

„N-ai nevoie să iei volanul pentru a fi un pericol“, bombăni în sinea ei Lynda.

- Puteţi conduce... răspunse ea cu un ton foarte profesional.

Totuşi, lăsase vocea în suspensie pentru a sugera un „dar“. Văzându-l pe Kent agitându-se nervos în scaun, îşi înăbuşi un zâmbet de satisfacţie şi se ocupă pe îndelete să strângă panoul şi lentilele de probă. Îşi închipuia fără greutate începutul de îngrijorare a pacientului ei.

Timp de câteva minute, simulă că se concentrează asupra fişei, înscriind de trei ori mai multe cifre decât era necesar.

- Spuneţi-mi adevărul, se nelinişti Kent. Peste cât timp voi fi orb?

Pusese întrebarea pe un ton care se voia vesel, dar părea atât de neliniştit încât Lynda fu cât pe ce să izbucnească în râs.

- Câteva luni, în cel mai bun caz un an, declară ea cu răceală.

Apoi, ca şi cum îşi alegea cu grijă cuvintele ca să nu-l sperie, continuă:

- Am să vă prescriu lentile pentru citit. Ca să nu suferiţi prea mult în timpul care v-a rămas.
- In timpul care mi-a rămas?
Kent păli.
Muşcându-şi buzele ca să nu râdă, Lynda afişă o mină de înmormântare. Ar fi putut sfârşi cu gluma, dar satisfacţia răzbunării o determină să adauge:
- Vârsta dumneavoastră şi buna condiţie fizică vă sunt favorabile şi cel puţin dacă nu survine un incident dramatic, nu cred că veţi orbi înainte de...
Kent simţi un nod în stomac, în timp ce Lynda făcu o pauză, prefăcându-se că se gândeşte. El se văzu brusc cu un baston alb şi un câine pentru orbi. Cât timp îi mai rămăsese oare înainte ca unul din aceste animale să-i devină cel mai bun prieten?
- O sută zece ani, încheie încet Lynda.
Lui Kent îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă. Apoi izbucni în râs.

- Atins, admise el, Venisem să-mi cer scuze pentru încurcătura pe care v-am pricinuit-o ieri seară, dar înţeleg că suntem chit. Mi-aţi făcut-o.
El clătină din cap.
- Eu care credeam că eraţi serioasă.
- Sunt, zise Lynda. Veniţi, Jennifer o să vă

ajute să vă alegeţi o pereche de rame.
- Pentru cine?
- Pentru dumneavoastră.
- Dar n-am nevoie...
- Ba da, domnule Berringer. Doar dacă nu vreţi să aveţi dureri de cap de fiecare dată când citiţi.
- Dar...
- Pe aici, domnule Berringer.

Reapăruse iar soarele în inima Lyndei. Pentru prima dată de când apăruse Kent în viaţa ei, era stăpână pe situaţie.

După ce-l instală în faţa vitrinei cu rame şi-l invită să le aleagă pe cele care-i plăceau, Lynda începu s-o caute pe Jennifer. Recepţia era goală, robotul telefonic branşat şi calculatorul închis. „Este adevărat! Mi-a spus că va pleca la unsprezece...“ Este un complot, bombăni ea.

Făcu cale întoarsă.
- Aţi găsit ceva?

Kent îşi pusese o foarte frumoasă ramă şi se privea în oglindă.

- Am să le iau pe acestea, spuse el întinzându-i-le Lyndei. Ce aţi spune dacă am merge să luăm prânzul?

Ea se hotărî să-i ignore propunerea.
- Sunt rame aurite cu aur fin, observă ea

subînţelegând cu tact că preţul lor era foarte ridicat.
Se îndoia că un muzician de cabaret, chiar atât de înzestrat cum era Kent Berringer, câştiga mulţi bani. Ii întinse nişte rame mai puţin costisitoare.
- Le-aţi încercat pe acestea?
- Le prefer pe primele, susţinu Kent.
Ea se hotărî să nu mai discute atunci când observă pantofii de piele fină, cămaşa de firmă şi pantalonii evident făcuţi de comandă. La urma urmei, muzicienii îşi câştigă poate existenţa mult mai bine decât credea ea. Sau poate că el optase să-şi cheltuie toţi bani la croitor.
După ce-i întocmi factura, i-o întinse lui Kent şi aşteptă un strigăt îngrozit în faţa sumei trecute în josul paginii. Dar Kent se mulţumi să întrebe:
- Vreţi s-o achit astăzi?
- Ei bine... de obicei cerem un acont, se bâlbâi ea, incapabilă să-şi ascundă surpriza. Puteţi plăti diferenţa când reveniţi să luaţi ochelarii.
- Am să plătesc totul astăzi. Vom câştiga timp, afirmă Kent scoţând din buzunar un carnet de cecuri.

- Mulţumesc.

Adresa imprimată pe cec o făcu pe Lynda să deschidă ochii mari. Reşedinţa Waterford era un imobil cu totul nou, de un nivel strălucit, situat pe malul râului. Ei bine! Kent Berringer n-avea nimic dintr-un măscărici!

- Vă vom anunţa când ochelarii vor fi gata. Va dura probabil o săptămână, îi explică ea.

Şi în timp ce-l conducea, avu impresia tulburătoare că povestea începea să se repete: ultima dată când îl condusese pe Kent la uşa cabinetului el rostise mai întâi câteva cuvinte...

- Este o zi ideală pentru un picnic, nu găsiţi? remarcă el în aceeaşi clipă.

... apoi, în timp ce se pregătea să deschidă, el o îmbrăţişase.

- Ah! exclamă ea când simţi un braţ puternic înlănţuindu-i mijlocul, nu începeţi din nou!

- Ce să încep?

- Ştiţi foarte bine. Bună seara, domnule Berringer.

- Intotdeauna sunteţi atât de aspră cu pacienţii? întrebă Kent, rezemându-se neglijent de uşă.

Ea îl fulgeră cu privirea.

- Numai cu dumneavoastră. Nu-mi plac bărbaţii de genul acesta, domnule Berringer.

- Ah, da?

Kent îi dădu drumul. Ea se dădu iute înapoi.

- Cum credeţi că sunt, doctore Fisher?

- Eu... nu ştiu. Sau mai degrabă da, ştiu destul de bine, se bâlbâi ea îndepărtându-se de el.

- Nu ştiţi nimic despre mine, dar vă place deja puţinul pe care-l ştiţi.

- Nu.

- Ba da, afirmă el străbătând nonşalant cei câţiva paşi care-i despărţeau.

Acum era atât de aproape încât Lynda îi simţea respiraţia pe obraz. Privirea ochilor lui albaştri o străpunse până în adâncul sufletului.

-Trezesc în dumneavoastră o latură pe care vă temeţi s-o eliberaţi, continuă el cu vocea lui suavă. Intr-o zi, voi şti de ce.

Lynda îşi umezi buzele uscate. Tot corpul ei tindea spre Kent, dar făcea tot ce putea să reziste.

- Nu veţi avea niciodată ocazia, şopti ea.

- Niciodată să nu spui niciodată.

Capitolul 4

Kent urca din nou strada, fluierând. Legăna un coş de răchită pe braţ şi contempla cerul azuriu împodobit cu nori pufoşi. Era o zi

frumoasă. Perfectă pentru ce-şi pusese în minte.

La băcănie, în timp ce cumpăra de mâncare, tacâmuri şi coşul, îşi adusese aminte de un loc frumos lângă râu, unde iarba era moale şi plăcută.

Rămăsese să facă ce era mai greu: să convingă o anumită tânără femeie să-l urmeze. Lynda Fisher îl făcuse să înţeleagă limpede că era ultimul bărbat cu care ar fi dorit să iasă. De ce insista?

- Pentru că avem unele lucruri de pus la punct, draga mea, zise el cu voce tare căutând cheile maşinii în buzunar. Nici tu nici eu n-am fost sinceri şi este timpul să dăm cărţile pe faţă.

In trecut, alte femei îşi făcuseră o falsă părere despre el, dar nu-şi dăduse osteneala să le deschidă ochii, preferând să le lase să-l descopere singure pe adevăratul Kent Berringer. De ce atunci ţinea cu tot dinadinsul să deschidă ochii Lyndei? De fapt, salvarea reputaţiei nu era cu siguranţă motivul care-l impulsiona s-o revadă pe adorabila doctoriţă.

In timp ce punea coşul în portbagajul maşinii, Kent încercă să analizeze situaţia. Prudenţa îi dicta s-o uite pe Lynda Fisher. Dar el nu fusese niciodată prudent. Şi această

femeie greu de cucerit era o irezistibilă provocare.

De altfel, dacă se gândea bine, sinceritatea totală nu era poate cea mai bună tactică, cel puţin nu încă. Lynda Fisher era încântătoare, dar plină de prejudecăţi: se credea ponderată şi pe el îl credea excentric. Va prelungi şiretlicul, va continua s-o facă pe saxofonistul şi să spulbere convingerile tinerei femei. Pentru a-i dovedi că cea care somnola în ea avea nevoie de bărbatul pe care credea că-l vede în el. Un bărbat de „genul“ lui.

Incântat de această hotărâre, cu un zâmbet larg pe buze, Kent intră în imobilul doctoriţei Fisher.

Dar când ridică mâna pentru a suna, simţi o îndoială insinuându-se în el:

Nu căuta într-adevăr decât să răspundă unei provocări?

Haide, nu mai era timp pentru întrebări.
Hotărât, apăsă pe butonul soneriei.
Kent deschise portiera şi se înclină ceremonios.

- Doamnă, modesta mea maşină vă aşteaptă.

Lynda privi strălucitoarea maşină cu două locuri.
Fără să ştie mare lucru despre maşini, putea

recunoaşte un Ferrari.
Hotărât lucru, Kent Berringer era o enigmă. Imbrăcămintea elegantă, adresa de prestigiu... şi acum această maşină luxoasă. Un muzician, striper de ocazie, nu-şi putea permite un asemenea mod de viaţă. Trebuia să aibă alte surse de venituri, cu siguranţă de nemărturisit.
Lynda ezită. Putea încă să dea înapoi. Să simuleze că şi-a adus aminte de un angajament sau să alerge şi să se încuie în cabinet.
- Lăsaţi-mă să vă ajut. Urcarea în această bijuterie cere o oarecare obişnuinţă.
Ea murmură o mulţumire nedesluşită şi se instală în scaunul foarte jos, capitonat în piele. La urma urmei, putea să-şi permită o mică plimbare. Era prima şi probabil ultima dată când urca într-un Ferrari.
Trecând o mână timidă peste pielea delicată, înţelese atracţia pe care o reprezenta o astfel de

maşină pentru numeroşi oameni. Petru cei care aveau atâţia bani încât nu mai ştiau ce face cu ei. Sau pentru cei care cheltuiau banii închipuindu-şi că le cădeau din cer. Ca tatăl ei...

Această amintire îi tăie toată plăcerea: „N-ar fi trebuit niciodată să mă las convinsă“, îşi

spuse ea punându-şi centura de siguranţă. Ce căuta oare alături de un iresponsabil care îşi completa câştigurile de muzician, exercitând activităţi imorale? Şi nici măcar nu îndrăzni să-şi imagineze ce putea să facă pentru a-şi oferi o maşină atât de luxoasă.

Totuşi, oricât de morală, doctoriţă şi oftalmolog' cu diplomă era, trebuia să se încline în faţa evidenţei: era sensibilă la farmecul lui Kent Berringer, muzician şi striper. Când venise s-o caute, fusese chiar bucuroasă să-l vadă. „ Dacă ai avea un dram de bun-simţ, ai ignora aceşti minunaţi ochi albaştri, acest surâs devastator şi acest corp de atlet. Ai coborî imediat din această maşină de play-boy.“

Kent citea pe faţa Lyndei ca într-o carte deschisă. Regreta că acceptase să-l urmeze. Şi dacă i-ar da ocazia, ar fugi să se baricadeze în biroul ei.

La primul stop, arătă cu degetul spre cerul însorit.

- Priveşte ce ai fi pierdut dacă ai fi rămas închisă în biroul dumitale toată după-amiaza.

Un semnal de alarmă începu să răsune în capul Lyndei.

- Am acceptat să iau prânzul cu dumneata, asta-i tot, preciză ea.

- Ai acceptat un picnic. Cine a mai văzut un picnic care să dureze mai puţin de patru ore?
- Oamenii care au lucruri de făcut, replică Lynda, sperând să se arate cât mai dezagreabilă, pentru ca acest leneş s-o aducă înapoi la cabinetul ei şi să se hotărască s-o uite.
Ea n-avea timp pentru un bărbat în viaţa ei. Indeosebi pentru acesta.
- Lucruri de făcut? repetă el.
Faţa lui Kent se posomorâse, tonul lui era glacial.
- Da, este important, repetă ea cu fermitate. Unele persoane nu-şi pot permite să-şi piardă timpul când au chef. Ei trebuie să muncească din greu pentru a câştiga bani.
Kent izbucni în râs. Ea continua să-l judece greşit, dar tocmai asta îşi dorea şi el.
- După părerea dumitale, eu nu ştiu ce înseamnă să munceşti din greu?
- Presupun că da, admise ea fără tragere de inimă. In felul dumitale...
Trebuie să-şi fi dat multă osteneală să ajungă un muzician atât de bun. Dar, în schimb, să se dezbrace în public era oare atât de greu?
Lynda reflectă o clipă. Pentru ea, ar fi fost posibil.

- Dumneata nu te distrezi niciodată? reluă însoţitorul ei.

- Las treaba asta copiilor.

„Şi anumitor adulţi care refuză să crească“, adăugă ea în minte cu o strângere de inimă.

Ca şi Kent Berringer, tatăl ei fusese seducător şi şarmant. Orice scuză era bună ca să nu muncească şi să fugă de responsabilităţile lui. O frumoasă zi de vară constituia o tentaţie irezistibilă şi n-avea importanţă dacă absentând de la munca lui implica o scădere de salariu sau chiar pierderea serviciului. Pentru Gerald Fisher, banii proveneau dintr-o sursă inepuizabilă şi familia lui va avea întotdeauna un acoperiş, ce să mănânce şi ce să îmbrace.

Kent înţelese că era mai bine să schimbe subiectul.

In ajun, după ce obţinuse consimţământul surorii lui, adunase câteva informaţii despre Lynda. Ea trăia cu sora ei mai mică şi cele două nepoate. După moartea părinţilor, îşi crescuse singură sora. O responsabilitate atât de grea la o vârstă atât de fragedă, putea explica înverşunarea în muncă a Lyndei. Totuşi, Kent ghicea că ascundea o suferinţă şi mai profundă.

Dar înainte de a se apleca asupra trecutului acestei tinere femei, avea o problemă imediată de pus la punct: să restabilească o aparenţă de adevăr.

- Sora dumitale o cunoaşte pe a mea, zise

el pe neaşteptate, angajându-se pe drumul care mergea de-a lungul râului.

- Ai o soră?

Această întrebare îl făcu să râdă.

- Chiar şi un uşuratic ca mine poate avea o soră, şi chiar o familie. Veri, mătuşi, unchi, o mamă. Un clan foarte respectabil. Theresa şi cu mine suntem singurele oi rătăcite ale familiei.

- Ce a făcut ca să merite acest calificativ? întrebă Lunda care ştia prea bine de ce însoţitorul ei era un paria printre ai săi.

- Şi-a întemeiat propria companie. Este o femeie de afaceri redutabilă.

Lynda întoarse o privire surprinsă spre Kent.,.

- Nu înţeleg ce este rău să reuşeşti în afaceri.

Se încruntă, apoi adăugă:

- Numai dacă... Activitatea acestei societăţi este legală?

O familie cumsecade avea poate motive întemeiate
să dezaprobe activitatea Theresei. Poate că avea legătură cu ceea ce făcea fratelei ei ca să trăiască.

- Intru totul legală, afirmă Kent oprind la umbra unei sălcii. M-am asigurat de asta.

- Dumneata?

- Da, eu. Chiar dacă ţi-e greu să crezi, te asigur că sunt un cetăţean care respectă legile şi mă bucur de oarecare stimă în mediul juridic.

Raţiunea Lyndei îi striga să nu creadă un cuvânt, dar privirea limpede a ochilor lui albaştri îi inspira

încredere. Era meseria ei să examineze ochii şi ea ştia să judece o persoană după privirea ei. Kent nu minţea, era sigură. Dar cum putea fi stimat... în mediul juridic?

Ea îşi uită întrebările atunci când se afundă în oceanul călduros al ochilor lui albaştri. Cu fiecare inspiraţie, se îmbăta de parfumul cu aromă de brad al lui Kent şi se simţea atrasă spre pieptul lui primitor. Gura senzuală era atât de aproape încât îi simţea respiraţia caldă. Braţul lui întins părea că nu aştepta decât o invitaţie din partea ei pentru a o îmbrăţişa.

Kent văzu ochii însoţitoarei sale voalânduse de emoţie, buzele ei roşii deschizându-se uşor. Atunci, eroic, el se înfundă în scaunul lui şi-şi încleştă mâinile pe volan.

- Nu sunt angajat la „Cadouri Extravagante“, mărturisi el pe neaşteptate. Pacostea de soră-mea m-a şantajat forţându-mă să-mi asum acest stupid personaj de

striper şi mi-a dat adresa dumitale. Restul îl ştii. M-am descurcat cum am putut.

Incă sub efectul curentului magic care aproape o aruncase în braţele lui Kent pentru a-i cere o sărutare, Lyndei îi trebuiră câteva secunde pentru a înţelege ce auzise. Un zâmbet de încântare îi lumină faţa:

- Aşadar, nu este a doua dumitale meserie?

Kent clătină din cap.

- Ieri a marcat debutul şi sfârşitul carierei mele de striper.

- Slavă Domnului! exclamă Lynda.

- El zâmbi.

- Am fost chiar atât de rău?

- Nu, ai fost fantastic.

Surprinzând licăririle maliţioase care jucau în ochii lui albaştri, Lynda roşi.

- In fine... vreau să spun... erai... convingător.

Apoi, ca şi cum îi era greu să creadă în norocul ei,
adăugă:

- Nu... nu eşti striper?

- Nu. Reputaţia dumitale nu va avea de suferit din cauza companiei mele. Sunt foarte respectabil.

- Faci şi altceva decât să cânţi la saxofon într-un grup de jaz?

Lynda înţelese prea târziu că tocmai susţinuse că a fi muzician nu era ceva respectabil. Ruşinată, deschise gura pentru a se scuza.

- Nu-i nimic, i-o tăie Kent pe un ton plictisit. Mi s-a mai spus deja. Vino, să mergem să prânzim.

El înconjură maşina şi-şi ajută pasagera să coboare. Apoi luă coşul şi o pătură din portbagajul maşinii şi se îndreptă spre pajiştea înverzită de pe malul râului.

- Să revenim la sora mea, zise el întinzând pătura la umbra unui pom. Theresa a legat prietenie cu Suzanne la veterinarul pentru care lucrează sora dumitale. Când Suzanne a vrut să-ţi facă un cadou de aniversare, i-a cerut sfatul surorii mele.

- Această...! exclamă Lynda. Ştiam că era ea! Am s-o...

Curiozitatea ei învinse indignarea.

- Cum a reuşit sora dumitale să te oblige să faci asta?

După ce umplu paharele, Kent puse sticla în găleata cu gheaţă.

- M-a luat prin surprindere, zise el, puţin dornic să revină asupra scurtului rol de dansator de strip-tease.

Ii întinse Lyndei o farfurie plină cu aperitive şi

continuă:

- în loc să-ţi trimită o felicitare cântătoare, un buchet de baloane, o imensă prăjitură sau o altă specialitate a firmei „Cadouri Extravagante“, ele au ales un număr de strip-tease şi pe mine ca executant. Pentru a fi sigure că ne vom întâlni.

Lynda scoase un mârâit dezaprobator, muşcând dintr-un corn cu brânză.

- Există modalităţi mai convenţionale pentru o prezentare.
- Ai fi acceptat o invitaţie?

Ea ridică din umeri.

- Probabil că nu. Nu am timp. Şi dumneata?
- La fel. Surorile noastre o ştiau.
- Şi ieri seară, la Trafalgar Square? Era tot un complot?

Kent tresări. Nu putea condamna pe nimeni pentru ce se întâmplase la restaurant. Pentru sărutul înfocat pe care-l acordase Lyndei era singurul responsabil.

- M-am purtat de o manieră impertinentă. Iţi cer iertare. Am putea s-o luăm de la început?

Lynda privi cu neîncredere mâna pe care i-o întindea.

- Iţi ceri iertare pentru tot?

El îi adresă un zâmbet strălucitor care-i merse

la inimă.

- Pentru tot. In afară că te-am sărutat, zise el fără ruşine, cu ochi veseli.

Ea îl privi câteva minute. In realitate, nici ea nu regreta sărutul lor. Fusese jenată, puţin speriată, dar nu dezolată.

- Iţi primesc scuzele.

Işi puse mâna în palma lui mare şi fremătă simţind o dulce căldură inundându-i corpul. Nu era făcut pentru ea. Faptul că nu era striper nu schimba nimic. Era prea uşuratic, prea nesrios. Cu toate acestea, era atrasă de el cum este atras fluturele de lumină.

„Atracţie sinucigaşă“, o mustră raţiunea.

Kent duse încet mâna tinerei femei la buze, şi-i sărută pielea moale de la încheietura mâinii.

Timp de câteva secunde exaltante, Lynda uită unde se afla. Nu-l vedea decât de Kent, bărbatul cu ochii de culoarea oceanului şi cu zâmbetul fermecător.

Zgomotul unei bărci cu motor rupse farmecul. Kent întinse mâna după sticla cu vin.

- Să ţinem un toast.

Umplu din nou paharele.

- Pentru noi. Pentru un nou început.

Lynda bău o înghiţitură. Chablis, vin alb de Burgundia! Ea care se jurase chiar în acea dimineaţă să nu mai bea picătură de alcool!

Puse repede paharul jos.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu... vreau să spun, da. în fine, tocmai...

îşi muşcă buzele şi apoi continuă:

- în această dimineaţă, m-am hotărât să nu mai beau şampanie şi sunt deja la al doilea pahar de vin când nu este decât...

îşi privi ceasul.

- Doamne! E deja ora trei!

- Cea mai bună oră, replică el lungindu-se pe pătură. N-are bule. Nu este şampanie, deci jurământul dumitale este respectat.

- Cu bule sau fără bule, vinul rămâne vin şi efectul este acelaşi, bombăni Lynda.

îşi încălţă pantofii pe care-i abandonase în mod neglijent la rădăcina copacului şi apoi începu să adune resturile prânzului lor.

- Ce faci? întrebă el alene.

- Trebuie să mă întorc la cabinet şi cu cât strângem mai grabnic, cu atât mai repede pot pleca.

- Dar n-am luat încă desertul.

- Nu vreau desert.

- Ce-ai spune de o îngheţată cu fistic?

Aroma ei preferată! Era cât pe ce să lingă pe buze de poftă... apoi se stăpâni.

- Nu văd nici un recipient frigorific în coş, zise ea strângând ultima farfurie. Iată, totul

este gata.
Kent luă coşul. Dar nu făcu decât să-l pună în cealaltă parte a păturii, înainte de a se lungi din nou.
- Profită de soare, îi comandă el. Mai avem câteva ore până la începerea concertului din seara asta.
- Seara asta? Dar nu pot...
Kent închise ochii.
- Nu-i nevoie să te schimbi. Eşti fermecătoare. Iţi place muzica?
- Da, dar...
- Cu atât mai bine. Ai nevoie de odihnă, pentru a îndepărta cearcănele de sub frumoşii dumitale ochi, doctore Fisher.
Kent întinse un braţ.
- Iţi împrumut umărul meu. Se pare că este foarte confortabil.

Capitolul 5

Să asişti la un concert sub cerul înstelat este divin cu condiţia să găseşti poziţia confortabilă. După zece minute, Lynda încercă să ignore cârceii din picioare şi furnicăturile care-i amorţiseră mâna. Arcuindu-şi umerii, se întinse pentru a-şi uşura spatele.

- Poţi să profiţi mai departe de umărul meu.

Afişând un aer sfidător, Lynda întoarse capul. Ea ştia prea bine cât putea fi acest

umăr de confortabil din moment ce toată după-amiaza moţăise la plăcuta lui căldură. Disperată atunci c-o să-l trezească pe Kent, se gândise să-i telefoneze surorii ei să-i ceară să vină s-o caute. Dar renunţase. Nu se vedea nici o cabină telefonică prin apropiere şi mai ales n-avea curajul să-i explice cum ajunsese să participe la un picnic cu Kent Berringer. Suzanne ar putea crede că manevrele ei reuşiseră, în vreme ce era departe de a

fi cazul! De altfel, acest prânz va marca sfârşitul scurtei lor relaţii.

Fulgerase cu privirea bărbatul care dormea liniştit, bombănind în gând mustrări la adresa surorii ei. Apoi, pentru a-şi omorî timpul, îşi terminase paharul cu vin şi se simţise cuprinsă de o dulce toropeală. Se întinsese atunci cu prudenţă la capătul celălalt al păturii pentru a se odihni doar câteva minute.

Nişte buze calde atingându-i repetat fruntea o treziseră spre sfârşitul după-amiezii. Deschizând anevoie un ochi, îşi dăduse seama că era cuibărită în braţele lui Kent.

- Bună seara, spusese el cu un zâmbet menit să topească cea mai împietrită dintre inimi. Te simţi bine?

Deşi relaxată şi încântată, se simţea obligată să-i poarte pică lui Kent pentru orele

de muncă pe care le pierduse. Totuşi, după ce parcurseseră expoziţia cu obiecte de artizanat şi gustaseră tot felul de dulciuri în diverse dughene, se surprinsese că se distra de minune. Era atât de plăcut să meargă, mână în mână, cu deplină nepăsare, cu acest bărbat seducător care ştia atât de bine s-o facă să râdă!

O dată mai mult, frântă de oboseală, îşi masă picioarele, mâinile şi ceafa. Să se sprijine din nou de Kent ar fi atât de plăcut. Şi de ce să rişte cârcei? Incet, se apropie de Kent.

- Este al doilea lucru raţional pe care l-ai făcut azi... îi şopti el la ureche.

O ajută să se aşeze lângă el şi o cuprinse cu braţele.

- ... după ce te-ai hotărât să-ţi petreci ziua cu mine.

- Să-mi pierd sâmbăta? Asta numeşti că am făcut un lucru raţional?

- Bineînţeles. Studiile au demonstrat că odihna şi relaxarea îmbunătăţesc productivitatea.

Bătăile regulate ale inimii lui Kent, braţele lui reconfortante în jurul ei o făceau să se simtă îndrăgită şi protejată. Era ciudat de plăcut să se odihnească sprijinindu-se de cineva, să depindă de altcineva.

- Ştii despre ce vorbesc, continuă el atingând cu un sărut uşor tâmpla tinerei femei. Sunt specialist.
- în odihnă şi relaxare sau în productivitate?
Buzele calde ale lui Kent îi atingeau acum uşor obrazul şi Lynda începu să respire mai greu.
- în amândouă, murmură Kent urmărind cu buzele conturul sidefiu al unei urechi.
într-un efort disperat de a scăpa de senzaţiile tulburătoare stârnite în ea de aceste delicoase mângâieri, Lynda întoarse capul. Se trezi imediat prizoniera ochilor lui albaştri înceţoşaţi de dorinţă.
- Te rog, zise ea dintr-o suflare, fără să prea ştie dacă-l ruga pe Kent să stea liniştit sau s-o sărute.

- Lynda...
Sărutul lor eliberă vulcanul ce fierbea în Lynda dar, împotriva oricărei aşteptări, atunci când era gata să se abandoneze în braţele lui, acesta se redresă şi puse un deget tandru pe buzele ei tremurânde.
- Mai târziu, promise el. Sărutările tale sunt foarte periculoase, domnişoară.
Lynda roşi, ruşinată că uitase atât de uşor orice sens al convenienţelor. Ar fi vrut să fie la mii de kilometri de Kent Berringer. Cu toate că

dezvăluirile însoţitorului ei îi liniştiseră puţin temerile, el întruchipa până una alta tot ce refuzase la un bărbat. Desigur, îi aprecia compania, dar nu voia să devină o obişnuinţă. Nu mai voia nici ca amintiri tulburătoare s-o ţină trează nopţile.

Vru să se smulgă din strânsoarea plăcută a braţelor lui musculoase, dar Kent o reţinu.

- Relaxează-te şi ascultă muzica. Incetează să te temi pentru ce se întâmplă cu noi.

- Nu ni se întâmplă nimic, protestă ea.

Kent zâmbi.

- Dacă acest sărut n-a însemnat „nimic“, spuse el poznaş, sunt nerăbdător să aflu ce înţelegi prin „ceva“.

- Rişti să aştepţi mult, declară ea cu toată fermitatea de care era în stare.

Şi imediat, furioasă că trebuia să admită că ea şi cu Kent formau o combinaţie explozivă, se hotărî să se ţină la distanţă şi să redevină stăpână pe viaţa ei. „Chiar de mâine!“

Dar deocamdată, în timp ce concertul continua, putea să-şi mai permită câteva clipe de nepăsare...

Ravel era ultimul compozitor din program.

Lynda închise ochii şi lăsă muzica să se reverse asupra ei ca un val binefăcător.

Reacţia tinerei femei îl încântă pe Kent, confirmându-i teoria asupra doctoriţei Fisher: pasiunea cu care această tânără femeie reacţiona la sărutările lui şi acum la muzică, îi dovedea că ţinea în braţe femeia cea mai senzuală din câte cunoscuse vreodată. Corpul ei suplu şi călduţ se ondula în ritmul muzicii şi el suspină de satisfacţie.

A fost o greşeală...

Acest suspin o avertiză imediat pe Lynda. Ea realiză că se juca periculos cu focul. Se eliberă din braţele lui, îşi luă poşeta şi găsi cel dintâi pretext.

- Este târziu, aş vrea să evit ambuteiajele.

Farmecul fusese rupt.

In timp ce rulau spre cabinetul Lyndei, schimbaseră câteva glume, dar în majoritatea timpului rămaseră absorbiţi în gândurile lor. Pentru Kent, această zi fusese un minunat preludiu şi era cu atât mai satisfăcut că Lynda - era evident - găsise aceeaşi plăcere ca şi el. Jack Trompette este exact bărbatul care-ţi trebuie, domnişoară!“.

O clipă mai târziu, atunci când opri lângă

maşina Lyndei, Kent spera la un sărut de noapte bună.

- Eu conduc întotdeauna o doamnă acasă, îi explică el ajutând-o să coboare din Ferrari. Sau, eventual, la maşina ei.

- Nu este nevoie.

- Poate, dar mama a încercat să facă din mine un gentleman.

- A reuşit? glumi Lynda, deschizând portiera maşinii ei.

- Destul ca să înţeleg că principiile pe care mi le-a insuflat îmi vor oferi avantajul în situaţii ca asta.

Şi, repede ca fulgerul, Kent o prinse pe Lynda în braţe.

In ea, o mică voce vru să protesteze, dar gura imperioasă care puse stăpânire pe buzele ei o făcu să uite orice gând coerent. Primi acest sărut cu ardoare şi suspină de plăcere când Kent deveni mai îndrăzneţ.

în mod spontan, ea îi înlănţui gâtul cu braţele şi se arătă rând pe rând îndrăzneaţă şi pasionată, dulce şi senzuală, primind tot atât pe cât dăruia.

Desfătarea sânilor lipiţi de pieptul lui, şoldurile zvelte apăsate de ale lui, îl încinseră cu totul pe Kent.

- Doamne Dumnezeule... îţi ascunzi bine jocul, şopti el încântat şi totodată descumpănit de violenţa emoţiilor care se învălmăşeau în el. Niciodată n-aş fi spus că te aprinzi astfel când te sărută un bărbat.

Lynda se dădu înapoi ca şi cum fusese pălmuită. Privirea ochilor căprui întunecată de pasiune câteva clipe mai înainte, părea acum a unui animal rănit.

- Crezi ce vrei, domnule Berringer, îi aruncă ea cu răceală.

Acestea fiind spuse, se urcă în maşina ei, trânti portiera cu toată puterea, o încuie şi se îndepărtă, în viteză, în vuietul motorului.

„Proastă! Proastă!“

în timp ce rula, tuna şi fulgera împotriva ei însăşi, blestemându-l şi pe Kent la fiecare cotitură. De ce se înfierbânta astfel îndată ce o atingea? De ce inima îi tresărea de bucurie îndată ce privirile lor se întâlneau? Un bărbat care nici măcar nu era genul ei! Un bădăran pentru care n-avea nici o simpatie!

Trecu fără să se oprească prin faţa casei bej cu jaluzele albastre care adăpostea mica ei familie. Nu era

încă miezul nopţii şi Suzanne risca să fie încă în salon: Lynda nu era în dispoziţia de a-şi înfrunta sora. De aceea, o luă pe bulevardul

periferic şi-l străbătu nebuneşte. Două ore mai târziu, era în sfârşit pregătită să se întoarcă acasă.

In timp ce-şi gara maşina pe alee, începu să râdă cu amărăciune. Lynda Fisher, oftalmologa întotdeauna serioasă care putea să-şi numere flirturile pe degetele de la o mână, se transformase într-o femeie senzuală şi indecentă de fiecare dată când Kent Berringer o lua în braţele lui.

- Cine ar fi crezut? se întrebă ea cu voce tare.

Cu siguranţă, nu cei care încercaseră adesea să-i facă curte în ultimii ani! Nu că ar fi fost ostilă bărbaţilor. Numai că-i uitase puţin... Studiile, meseria, nu-i lăsase câtuşi de puţin timp pentru a seduce şi a se distra.

- Sărutându-l pe Kent Berringer mi s-a reîmprospătat memoria... mormăi ea intrând în casă prin uşa de la bucătărie.

Simpla amintire a braţelor musculoase în jurul ei, a buzelor imperioase care ştiau să fie atât de dezmierdătoare, o făceau să tremure de dorinţă.

Intră în cameră pe furiş şi se culcă. Somnul nu veni mai uşor ca noaptea precedentă. Corpul ei vibra de

pasiunea nedomolită, implorând beţia promisă de ochii lui de safir. Dar... obrajii îi ardeau la amintirea cuvintelor lui Kent: îţi ascunzi bine jocul... Vrusese în mod deliberat s-o rănească, insinuând lucruri răuvoitoare? Copleşită de emoţii contradictorii, Lynda se ghemui sub cuvertură şi dădu frâu liber lacrimilor.

***

- Mai vreau pâine cu unt, ceru Maurren.

- Cuvântul magic, îi reaminti Ariel, mândră de înţelepciunea ei de soră mai mare.

- Te rog, mătuşă Lyndy.

Lynda zâmbi mutriţei ridicate spre ea.

- Imediat, bebeluş, răspunse ea punând o felie de pâine în farfuria nepoatei sale. Supraveghea micul dejun în timp ce Suzanne făcea duş.

- Nu sunt un bebeluş, protestă Maureen. Eu sunt fată mare. Merg la şcoală, ca şi Ariel.

- Tu mergi la creşă, o corectă sora ei. Este o şcoală pentru bebeluşi. Eu merg la şcoala Windemere.

- Tu eşti la grădiniţă. Este clasa bebeluşilor în şcoala mare, replică Maureen.

- Nu sunt un bebeluş!

- Nici eu!

- Ajunge! interveni Lynda. Nu sunteţi bebeluşi nici una nici alta. Sunteţi două fete mari care ar face bine să se grăbească, altfel o să întârzie la slujba religioasă.

Mândria lor fiind salvată, cele două fetiţe terminară micul dejun şi arbitrul putu să se aşeze. Avea ochii roşii de oboseală, o durea capul şi corpul îi era amorţit. Mai rău încă, gândurile îi reveneau fără încetare la bărbatul care o făcuse să petreacă o noapte atât de îngrozitoare.

Tot mestecând distrată o bucată de şuncă, întinse mâna spre ceaşca de cafea. Maureen o aduse la realitate.

- Vom avea alţi bebeluşţi în casă?
- Trebuie un tată ca să facă bebeluşi, îi reaminti Ariel. Noi n-avem decât mamă.
- Mătuşa Lyndy nu este o mamă. Ea este oft... ce eşti, mătuşă Lyndy?
- Oftalmolog', dragă. Medic pentru ochi.
- Poţi să fii oft... oftal... mologă şi mamă în acelaşi timp?
- Da, presupun că da, murmură Lynda.

Dorind să pună capăt conversaţiei, se ridică şi începu să strângă masa.

- Vrei să fii mamă? insistă Maureen.

Lynda puse farfuriile în spălător şi le clăti.

- într-o zi, spuse ea cu jumătate de gură.

- Curând? întrebă Suzanne din pragul uşii.
- Nu, replică Lynda cu răceală.

îşi plecă privirea şi o văzu pe Maureen fixând-o cu o expresie uimitor de gravă.

- Nu fi tristă, mătuşă Lyndy. Eu şi Ariel o să te ajutăm să-ţi găseşti un tată pentru ca să ai copii.
- Hei... mulţumesc draga mea, nu e necesar.
- De ce? interveni Suzanne cu o licărire maliţioasă în ochi. Ai găsit deja unul?
- Anumite persoane ar face mai bine să-şi vadă de treburile lor, replică Lynda. Veniţi fetelor, să terminăm treaba. Slujba religioasă începe peste o jumătate de oră.

Printre dinţi, adăugă pentru sora ei:

- Am să mă ocup de tine după aceea.

Capitolul 6

- Haide, Lynda, insistă Suzanne câteva ore mai târziu, recunoaşte că te-ai distrat ieri.

Lynda ardea de dorinţa să arunce farfuria pe care o ştergea în capul surorii ei pentru a-i şterge zâmbetul atotştiutor. Raţiunea o împiedica şi se descărcă frecând cu toată puterea cratiţa pe care o folosiseră pentru friptura tradiţională de duminică.

îşi muşca degetele că o sunase pe Suzanne în ajun spunându-i că nu se va întoarce la cină.

Sora ei avusese destul timp pentru a da frâu liber imaginaţiei şi acum Lynda trebuia să suporte un adevărat interogatoriu.

- Ti-ai petrecut toată ziua cu acest Apolo, îi reaminti Suzanne. Trebuie să te fi distrat, altfel nu te-ai fi întors la ora două dimineaţa.

Lynda era pe punctul să explodeze. Nu era genul ei să aibă izbucniri de mânie, dar de două zile nu mai era ea însăşi. Femeia responsabilă devenise vulnerabilă.

Dovada era această conversaţie. Lucrurile nu mergeau deloc cum prevăzuse. Indată ce nepoatele ei ieşiseră în grădină, Lynda se decise să treacă la ofensivă şi să-i spună surorii ei ce gândea despre complotul ei de peţitoare. In loc de aceasta, Suzanne preluase controlul operaţiunilor şi o hărţuia pentru a afla amănunte despre picnicul din ajun.

- De acord, am petrecut o zi frumoasă, recunoscu Lynda. Am mâncat la iarbă verde, am vizitat o expoziţie de artizanat şi am asistat la un concert în aer liber. Dar s-a terminat, n-am să-l mai revăd.

Suzanne o privea stupefiată.

- Ce te-a apucat?

- Nimic! ţipă Lynda. Pot totuşi să-mi petrec o zi cu cineva fără ca asta să însemne altceva decât un moment plăcut.

- Bineînţeles, o ironiză Suzanne. Pariez că a trebuit să te tragă de păr ca să te scoată din temniţa ta.

- Nu este o temniţă. Imi iubesc munca.

- Este tot ce iubeşti, i-o întoarse Suzanne, necăjită, agăţând la loc cârpa de vase.

- Nu-i adevărat, ştii bine.

Lynda se şterse pe mâini. Gesturile ei sacadate îi trădau tulburarea.

- Iartă-mă, am fost nedreaptă, zise Suzanne. Ştiu că ne iubeşti, dar aproape că nu te mai vedem. Cabinetul acesta este prea mult pentru o singură persoană. De aceea te-a luat doctorul Kelsey drept asociată. Te-ai gândit să ceri ajutorul unui alt practician până la întoarcerea doctorului Kelsey?

- Da, suspină Lynda luând înapoi cârpa. Dar banii pe care-i câştig în plus în acest moment mi-au permis să restitui suma împrumutului universitar.

Rezemată de bufet, Suzanne clătină din cap.

- Ar trebui s-o iei puţin mai încet, altfel într-o zi te vei trezi observând cum a trecut viaţa pe lângă tine.

- Şi pentru a evita asta ai hotărât să pui puţin piper în viaţa mea? întrebă Lynda sarcastică.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

- Te-ai gândit vreodată că pot fi fericită aşa cum sunt?
- Este cazul?
- Da.

„Cel puţin aşa a fost până când ai intervenit tu“, adăugă Lynda în sinea ei.

- Vă am pe voi, pe tine şi pe fetiţele tale. Am o meserie pe care o iubesc...

Privi bucătăria acelei case mici, pe care se mândrise s-o echipeze, pe credit, după un an de practică.

... şi această casă, continuă ea. N-am nevoie de nimic altceva.

- Şi dacă eu şi fetiţele mele nu eram aici?

Această întrebare o luă pe Lynda pe nepregătite.

Avea doisprezece ani şi Suzanne doar şase când mama lor murise. Tatăl lor rămăsese cu ele timp de încă opt ani, dar în multe privinţe era mai mult un copil decât un părinte şi Lynda o crescuse pe sora ei. Niciodată nu avusese intenţia să înceteze să vegheze asupra ei.

- De ce această întrebare? întrebă ea când îşi reveni din surprindere.

Cu o voce foarte blândă, Suzanne îi aminti:

- Imi voi lua în curând diploma. Patronul mă va avansa şi voi avea mijloacele să

închiriez un apartament.

- Dar eşti aici la tine acasă, susţinu Lynda.

La fel de încăpăţânată,. Suzanne replică:

- Nu, acasă la tine. Iţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru noi când Rick m-a părăsit, dar acum trebuie să mă descurc singură. Am douăzeci şi patru de ani şi nu pot să depind de tine toată viaţa.

- Nu depinzi de mine, protestă Lynda. Noi formăm

o familie.

- Când cresc puii, trebuie să-şi facă propriul lor cuib.

- Când sunt pregătiţi. Tu nu eşti.

Maureen şi Ariel dădură buzna în bucătărie, întrerupând acest schimb de cuvinte. Două secunde

mai târziu, se auzi soneria de la uşa de intrare. Lăsând-o pe Suzanne să se ocupe de fetele ei, Lynda se îndreptă spre intrare.

Aflată încă sub influenţa emoţiei, deschise uşa fără a-şi da osteneala să privească cine aştepta afară. Descoperindu-l pe Kent Berringer în faţa ei, fu cât pe ce să-i trântească uşa în nas, dar se stăpâni văzând că era însoţit de o tânără femeie încântătoare.

Judecând după asemănarea lor, aceasta trebuia să fie Theresa, sora lui. Tânăra femeie

îşi frământa mâinile, vizibil stânjenită.

în lipsa unor cuvinte amabile, Lynda îi măsură în tăcere. în cele din urmă, Kent făcu prezentările:

- M-am gândit că este drept să-ţi fac cunoştinţă cu cealaltă responsabilă a aniversării tale memorabile.

Punând o mână de fier pe umărul surorii lui, o împinse înăuntru şi adăugă, sarcastic:

- Sunt sigur că ţi-ar plăcea să-i mulţumeşti surorii mele pentru cadoul ce ţi l-a trimis.

Ochii Lyndei aruncară fulgere ucigaşe. Ea răspunse pe un ton şi mai usturător.

- Mulţumesc Theresa. Cadoul a fost... interesant.

- Mătuşă Lyndy, nu ştiai cum era cadoul? şopti o voce lângă genunchii ei.

îşi plecă ochii şi întâlni privirea solemnă a lui Maureen.

- Ba da, draga mea.

- Atunci, de ce spui că era interesant? De obicei, mama spune asta când îi ofer un desen care nu ştie ce este.

Lynda înţelese că trebuia să găsească o explicaţie pentru a opri întrebările care o ameninţau.

- Oamenii mari folosesc câteodată acest cuvânt în adevăratul lui sens, Maureen.

Interesant.

- Unde este cadoul? Pot să-l văd? ceru fetiţa.

Lynda dădea din colţ în colţ. In acea clipă, Suzanne
sosi cu Ariel. Lynda hotărî că avea ocazia visată pentru represalii.

- Suzanne, explică fetelor tale ce mi-aţi oferit tu şi prietena ta la aniversarea mea.

Suzanne roşi până în vârful urechilor. Nemiloase, cele două fetiţe insistară să obţină un răspuns. La capătul puterilor, ea admise că Kent fusese cadoul.

- Acest domn?

Ariel îl arătă pe Kent cu degetul. Kent îşi pierdu zâmbetul încântat sesizând dispreţul din vocea fetiţei. Lynda era cât pe ce să aplaude.

- Nu poţi pune pe cineva într-o cutie şi să-l faci pachet, observă Maureen. Ăsta nu-i cadou.

- Desfacerea pachetului este partea cea mai plăcută a surprizei, interveni Kent.

Declaraţia lui aduse clătinările aprobatoare din cap ale fetiţelor.

- Mătuşa Lyndy n-a putut să mă despacheteze, astfel că m-am despachetat eu, dar a fost foarte nostim, nu-i aşa, mătuşă Lyndy?

Lynda se întoarse în mare grabă spre sora ei.
- Plecai la grădina zoologică, nu-i aşa?
Acest bărbat n-avea nici o judecată. Chiar şi Theresa părea conştientă de întorsătura periculoasă pe care o lua conversaţia şi aruncă priviri disperate fratelui ei.
Suzanne prinse ocazia.
- Haideţi fetelor, veniţi să vă spălaţi pe faţă şi să vă încălţaţi.
Din fundul coridorului, ea chemă:
- Theresa, ce-ai spune dacă ne-ai însoţi la grădina zoologică?
- Mi-ar plăcea la nebunie. Te ajut să le pregăteşti pe fete.
Theresa dispăru ca prin farmec.
Lynda şi Kent se priviră în tăcere. Kent se sprijini nonşalat de perete.
Ea purta un şort spălăcit şi un tricou fără mâneci. Părul îi era adunat într-o simplă coadă de cal, iar bucle rebele îi înconjurau fruntea şi faţa. Era fermecătoare. Lui îi plăcea la nebunie această nouă imagine a doctoriţei Fisher încât nu era afectat de furia pe care o vedea strălucind în ochii ei căprui.

Fără măcar să-şi dea seama, îşi lăsă privirea să rătăcească de la gleznele fine la coapsele

perfecte. Apoi, privirea lui urcă încet spre sânii care împungeau cu vârfurile lor tricoul de bumbac alb. Când ochii lui ajunseră în sfârşit pe faţa Lyndei, întâlni cea mai ucigătoare dintre priviri.

- Nu eşti mulţumită să mă revezi? întrebă el.

Lynda se mulţumi să-i arate uşa încă deschisă. Deloc descurajat, Kent se hotărî să recurgă la o altă
tactică: umilinţa, cu puţină onestitate.

- Ce am spus ieri seară era o prostie şi îmi pare rău. Singura mea scuză este că eram încă şocat. Eram contrariat de violenţa sărutului nostru.

Cu toate că în secret Lynda se bucura să afle că n-a fost singura tulburată, refuza să se lase îmbunată.

- Nu văd decât o singură soluţie la această problemă. Să ne evităm.

Kent scutură din cap cu violenţă.,

- Nici nu se pune problema. Sunt surprins de ce mi se întâmplă, dar nu mă tem.

- De ce crezi că eu mă tem?

- Mă înşel?

- Complet.

Lynda minţea cu neruşinare. Era terorizată de curentul magic care trecea între Kent şi ea.

- Dovedeşte-o. Petrece-ţi ziua cu mine, propuse el adresându-i zâmbetul lui cel mai fermecător.

- Imposibil. Am treabă.

- Sper că nu e vorba de hârţogăraia de la birou. Azi e duminică.

Lynda tresări, amintindu-şi discuţia cu Suzanne. Toată lumea o vedea ca pe o femeie plictisitoare, care nu se gândeşte decât la muncă?

Cu un surâs glacial, îl anunţă:

- Trebuie să tund iarba şi să tai gardul viu. Nu-mi pot permite să irosesc o altă zi distrându-mă.

Kent privi grădina din spatele lui.

- Iarba nu-i prea mare, iar gardul viu este încă prezentabil. Mai poate să aştepte o zi sau două.

- Nici Suzanne şi nici eu nu vom avea timp să ne ocupăm de asta până la sfârşitul săptămânii viitoare. Până atunci, vom avea nevoie de un tractor pentru peluză!

Cum avea impresia că o făcuse de mii de ori, Lynda se pregăti să-i închidă uşa lui Kwent.

- Caută-ţi o altă tovarăşă de joacă, îi aruncă ea pe un ton dispreţuitor.

El avea un corp de adult, desigur, dar nici o maturitate. Şi în ciuda a ceea ce putea să spună, ea ştia foarte bine ce gen de bărbat era.

Dar Kent nu era dispus să depună armele.

- De ce n-o laşi pe sora ta să se distreze cu treaba asta toată ziua?

Ea strânse pumnii.

- Suzanne a tuns iarba săptămâna trecută şi le-a promis fetelor această ieşire la grădina zoologică. Nimic n-ar putea s-o împiedice să-şi ţină promisunea. Asta se numeşte un angajament moral.

Cu un suspin exasperat, ea se sprijini cu spatele de uşa deschisă.

- Mă obosesc degeaba. Cineva ca tine nu poate înţelege. Pleacă.

- Ştiu ce este un angajament.

- Noi suntem gata, anunţă în momentul acela Suzanne în spatele lor. Fetelor, sărutaţi-o pe mătuşa Lyndy şi luaţi-vă rămas bun de la domnul Berringer.

In timp ce-şi luau rămas bun, Kent avu răgazul s-o studieze pe Lynda. Tânăra femeie părea epuizată. Era sigur că nu dormise mai mult decât el azi noapte. Dar amintirea

sărutului lor nu părea să fie singura cauză a oboselii ei.. Era gata să parieze că muncea prea mult. In loc să-şi petreacă duminica tunzând iarba peluzei, ar fi trebuit să se odihnească.

Era pe punctul s-o sfătuiască să angajeze un grădinar, dar o privire aruncată în jurul lui îl făcu să-şi schimbe părerea.

Casa surorilor Fisher era decorată cu gust, dar modestă. Din câte îi spusese Theresa puţin mai devreme, părinţii celor două surori muriseră când erau încă mici şi le lăsaseră puţini bani. Pentru a încununa totul, soţul Suzannei o părăsise puţin după naşterea celei de a doua fetiţe şi Lynda intervenise oferind Suzannei un adăpost şi mai recent ajutând-o să-şi facă o profesie.

Lynda era obligată să-şi câştige existenţa ca medic oftalmolog. Cu toate acestea, date find circumstanţele şi reponsabilităţile ei, nu putea cu siguranţă să-şi permită să plătească pe cineva s-o ajute în treburile casnice.

Kent se hotărî să treacă la acţiune pentru a salva cina romantică pe care o prevăzuse pentru sfârşitul zilei.

- Dacă te ajut, vei termina cât ai zice peşte.

După aceea vom putea să ne odihnim puţin şi apoi să cinăm... să zicem la ora şapte?

- Nu înţelegi cuvântul „nu“?

- Nu.

Era greu să tunzi o peluză, să tai un gard viu? Kent îşi pusese întrebarea când propusese s-o ajute pe Lynda. El crezuse că a găsit răpunsul: pentru asta nu trebuia să fii vrăjitor şi munca nu-l speria.

Pe parcursul anilor, când străbătuse ţara cu formaţia lui de jaz, învăţase să gătească, să-şi spele lenjeria şi să se ocupe de curăţenie. Dacă putea să folosească aspiratorul, va şti de asemenea să folosească o maşină de tuns iarba. Şi foarfeca de tuns gardul viu nu era decât o foarfecă mai mare. Intr-o oră, două sau ceva mai mult, totul va fi gata.

Hm! In realitate, soarele înroşea orizontul când Kent depuse ultimul sac de iarbă şi crengi în stradă.

Era năduşit leoarcă, o durere ascuţită îi sfredelea umerii şi spatele. Faţă de această muncă de ocnaş, squashul era un sport odihnitor.

După cinci ore - îşi privi ceasul - nu, şase

ore de grădinărit, visa la un duş bun şi la o şedere prelungită în jacuzzi. Totuşi, la vederea picioarelor zvelte ale Lyndei care se apleca să grebleze iarba tunsă, oboseala îi dispăru ca prin farmec. Tricoul ei ud de transpiraţie, i se lipise de piele, mulându-se pe formele ei voluptuoase. Buclele aurii care-i dansau pe ceafă păreau să ceară săruturi.

Când Lynda se întinsese, sânii ieşiseră în evidenţă sub bumbacul alb şi Kent crezu că moare de dorinţă.

- Mulţumesc că m-ai ajutat, zise ea.
- A fost o plăcere. Acum mă duc acasă să mă schimb şi voi reveni peste o oră. E bine?
- Excelent. Iţi place hot-dog?
- Hot-dog?

Kent avu sentimentul neplăcut că situaţia îi scapă de sub control. In timp ce lucra, făcuse un inventar rapid al congelatorului său şi al pivniţei. O specialitate de somon cu şampanie, sau o friptură de vită cu un sauvignon... dar hot-dog? In sfârşit...

- Iţi mulţumesc din toată inima pentru ajutor, repetă tânăra femeie.
- Am fost bucuros s-o fac. Chiar m-a distrat.

Era sincer. Işi împărţiseră sarcinile şi lucraseră cot la cot toată după-amiaza, schimbând

glume sau păstrând o tăcere relaxantă. Şi de-a lungul orelor îşi dăduse seama că Lynda reprezenta mai mult decât o provocare pentru el. Ii aprecia umorul, voiciunea spiritului şi se simţea bine cu ea, el care era întotdeauna în defensivă cu femeile.

- Imbracă nişte blugi. Va fi doar un grătar în familie, în grădină, îi aruncă Lynda îndepărtându-se spre uşa bucătăriei.

Se întoarse şi-i adresă un zâmbet strălucitor.

- Pe curând, Kent. Suzanne şi fetele vor fi şi ele acasă.

Uluit, Kent privi uşa roşie închizându-se. Se simţi prins în capcană ca un debutant.

Lynda se rezemă de uşă cu un zâmbet satisfăcut, părând a apune: „Aşadar? Ce impresie îţi face să fii manipulat, Superman?“ Il determinase pe Kent să facă contrariul a ceea ce-şi propusese!

Triumfătoare, Lynda intră în baie cu paşi uşori. Kent Berringer era un bărbat la fel ca ceilalţi. N-avea nici o putere magică asupra ei. Dovada, îşi petrecuseră toată după-amiaza împreună şi nici măcar o dată nu fusese prada unei dorinţe fulgerătoare.

Ieşea de la duş, când auzi vocile nepoatelor

şi surorii ei. După ce-şi puse halatul de baie, le întâlni în bucătărie.

- Bună seara la toată lumea, cum a fost plimbarea?

- Am văzut totul, răspunse Theresa lăsându-se să cadă pe scaun.

Tânăra femeie elegantă şi sofisticată care apăruse în pragul uşii la începutul acestei după-amieze era de nerecunoscut. Pete portocalii îi murdăreau bluza de mătase, dâre negricioase brăzdau taiorul ei de firmă. Din cocul sofisticat nu mai rămăsese decât un fel de

coadă de cal menţinut de o sforicică. Semăna cu o menajeră de la periferie, la fel cum Kent, plecând, părea un american din clasa de mijloc.

Grea zi pentru cei doi Berringer! constată Lynda. Să străbată cea mai mare grădină zoologică din regiune cu două fetiţe, era cu siguranţă ceva complet nou pentru Theresa, ca şi tunsul unui gard viu pentru Kent. Totuşi, fratele şi sora îşi îndurase calvarul cu zâmbetul pe buze şi se părea că se distraseră realmente.

Îi cercetase pe Theresa şi pe fratele ei, analizase felul cum vorbeau, cum se îmbrăcau şi se purtau. Totul în ei respira rafinament, aristocraţia vechilor familii. Motiv în plus să-l evite pe Kent Berringer. Pentru că Gerald Fisher aparţinuse şi el acestei categorii de oameni care crescuseră fără să fi avut niciodată de înfruntat probleme materiale, care păstrau mereu o atitudine indiferentă - chiar când investiţiile nefericite înghiţiseră toată moştenirea lor şi împinsese familia în mizerie. Gerald fusese frumos, cultivat, fermecător, extravagant şi nostim. Dar la fel de iresponsabil pe cât era de irezistibil.

Da, din păcate, Kent Berringer era reîncarnarea lui Gerald Fisher şi Lynda, spre deosebire de mama ei, nu

era oarbă. Ea ştia că trebuie să-şi apere inima de acest bărbat. Ştia ce prăpastie exista la capătul acestei cărări aparent mărginite cu trandafiri.

- N-am văzut urşii panda! Sunt încă în China.

Protestele lui Maureen o readuseră pe Lynda la
realitate.

- Nişte hot-dog o să vă ajute să treceţi peste această dezamăgire? întrebă ea.

Feţele fetiţelor se luminară imediat.

- Şi îngheţată?

Lynda o privi pe Suzanne şi primi un semn afirmativ.

- Da. Theresa, vrei să rămâi la cină? Kent va fi şi el aici.

Văzând surâsul complice al celor două peţitoare, îşi frecă mâinile.

„Cine râde la urmă, râde mai bine, doamnelor“. Deoarece era sigură - când Kent va vedea cum sunt mesele în familia Fisher - o să-şi ia picioarele la spinare. Şi va scăpa definitiv de el!

Capitolul 1

- Eşti superbă în dimneaţa asta, afirmă Suzanne atunci când sora eu apăru în bucătărie, joi dimineaţă.
- Eşti frumoasă, mătuşă Lyndy! adăugă Ariel cu admiraţie.
- Şi miroşi frumos, interveni Maureen când mătuşa ei se aşeză lângă ea.
- S-ar spune că sunteţi surprinse, spuse Lynda turnându-şi un pahar de suc de portocale. Mă îmbrac prost, de obicei?
- Nicidecum, zise Suzanne luând loc lângă

ea. Doar că în această săptămână eşti încântătoare... puţin mai mult decât în fiecare zi.

Lynda surprinse zâmbetul pe ascuns al surorii ei în timp ce aceasta cerceta cu o privire amuzată rochia de mătase de culoarea piersicii care-i înfrumuseţa silueta zveltă şi-i punea în valoare pieptul.

- Foarte frumoasă rochie, constată Suzanne. N-am mai văzut-o niciodată.

Lynda se agită nervoasă pe scaun. Poate că ţinuta este prea elegantă pentru a merge la lucru? Privi pendula din faţa ei. Era prea târziu ca să se schimbe şi nici nu dorea. Se simţea atât de bine în această rochie!

- Am avut puţin timp liber ieri. Am luat leafa şi m-am gândit la faptul că garderoba mea avea nevoie să fie reînnoită. Ştii... trebuie să te îmbraci bine ca să reuşeşti, zise ea ca să se justifice.

- Şi pentru a duce poate o viaţă mondenă animată?

- Asta n-are nici o ...

Lynda se întrerupse. Să susţină că venirea lui Kent la cabinetul ei în fiecare seară la ora şase n-avea nici o legătură cu schimbările subtile în ţinuta şi machiajul ei era inutil. Sora ei era prea perspicace. Această soră care

făcea pe peţitoarea arbora o expresie din ce în ce mai triumfătoare, pe zi ce trecea.

- Nu-i nevoie să mă suni ca să-mi spui că n-ai să vii la cină. Ştiu deja că n-ai să fii aici, spuse Suzanne.

- N-am nici o intenţie să ies în seara asta, negă Lynda, întrebându-se de ce o încerca un vag sentiment de decepţie.

- Bineînţeles, o ironiză sora ei. Kent a venit să te caute luni, marţi şi miercuri şi crezi că nu va veni astăzi?

- Chiar dacă vine, nu voi ieşi cu el. Sunt deja în întârziere cu munca mea şi în fiecare zi situaţia se înrăutăţeşte. Nu-mi mai pot permite să pierd timpul.

Şi mai ales, Lynda era conştientă că familia ei avea nevoie de ea. Ca un soţ atent care îşi neglijează brusc soţia, Lynda se simţea vinovată că o lasă pe Suzanne singură să se descurce cu neastâmpăratele ei fetiţe în fiecare seară. Intre cursurile din fiecare dimineaţă şi după-amiezile la veterinar, sora ei avea zile lungi de muncă.

- Tu ai nevoie de o companie seara, zise ea. Am să mă întorc direct acasă, îţi promit. Mă voi putea întoarce la birou când fetele vor fi culcate.

- Nu-i nevoie, dar îţi mulţumesc oricum,

zise Suzanne adunând lucrurile şi cărţile fetiţelor. Jay o să ne ducă să mâncăm pizza, astfel că, chiar dacă ai să te întorci acasă, va trebui să cinezi singură.
Lynda era deja la uşă. Ea făcu stânga împrejur.
- Jay? A venit şi marţi, nu-i aşa? Am impresia că te vezi destul de des cu domnul Holland, remarcă ea.
Văzu o vie roşeaţă împurpurând obrajii surorii ei.
- Se întâmplă ceva ce ar trebui să ştiu?
- Poate, admise Suzanne cu o privire visătoare.
O profundă nelinişte o cuprinse pe Lynda. Nu voia să-şi vadă din nou sora retrăind infernul primei sale căsătorii.

- Fii prudentă, murmură ea, regretând că n-are timp să-i spună mai multe.
- Sunt mai matură şi mai înţeleaptă şi Jay nu seamănă deloc cu Rick, spune Suzanne. Pleacă, altfel o să întârzii. O seară bună.
***
- Iar m-am lăsat dusă de nas, bombăni Lynda, urcând în maşina roşie.

Ii permisese o dată mai mult lui Kent s-o ia cu el în loc să profite de absenţa Suzannei şi a fiicelor ei pentru a-şi cumpăra un sandviş şi a se consacra maldărului de dosare adunate pe

biroul ei.

In ritmul în care mergeau lucrurile, va trebui să lucreze toate zilele libere de la sfârşitul săptămânii, în timp ce, mulţumită întoarcerii domnului Kelsey, ar fi putut să-şi acorde două zile întregi de odihnă pentru prima dată după două luni de zile.

Kent îi invadase viaţa. Astfel, luni, încredinţase pacienţii adulţi asociatului ei, pentru a se consacra mai bine specialităţii ei: examinarea copiilor. Cu toate că aceasta implica mai multă muncă, era una din sarcinile ce-i plăceau. In consecinţă, totul părea să meargă cum nu se putea mai bine în mica ei lume... până când Kent a apărut la ora închiderii! Era

încredinţată că-l descurajase pe frivolul Kenton Berringer! Mai întâi, îl făcuse aproape să moară de epuizare în grădină, apoi îl supuse torturii grătarului familiei Fisher. Şi la sfârşit, singurul sărut de noapte bună pe care-l primise îi fusese dat de Ariel şi Maureen.

Când, după masă, el îşi manifestase intenţia de a mai întârzia, îl anunţase să-şi va petrece seara la cabinetul ei şi plecase. O dată ajunsă la birou, se cufundase în munca ei, convinsă că episodul era încheiat.

Kent nu era făcut pentru ea, la fel cum ea

nu era făcută pentru el. Ziua lui petrecută la familia Fisher trebuia să-i fi dovedit că ceea ce împărtăşiseră în ajun nu fusese decât un accident.

Departe de asta!

După aceea, perseverentul Kent trecuse în fiecare seară s-o ia, ea spusese nu, el insistase şi câteva minute mai târziu, rulau spre Trafalgar Square.

Se stabiliseră plăcute obiceiuri între ei. După o cină împreună, Kent se alătura formaţiei de muzicieni pentru spectacol. In pauză, o însoţea pe Lynda în hol, o săruta până o făcea să-şi piardă răsuflarea şi pe urmă o urca într-un taxi care o ducea la biroul ei. Nici mai mult, nici mai puţin.

Indată ce Kent se aşeză la volan, îl întrebă:

-De ce continui să vii după mine?

- De ce?

Zâmbetul lui Kent dispăru.

- Nu mai sunt sigur, mărturisi el după câteva secunde. Ştiu numai că nu pot renunţa la ceea ce a început între noi.

- Nu este nimic între noi, susţinu Lynda. De ce nu vrei să recunoşti?

- Pentru că nu este adevărat. In pofida a ceea ce crezi despre mine, sunt onest. Crede-mă pe cuvânt, între noi se leagă ceva...

Profitând de un stop, Kent se întoarse spre ea.

- Şi îmi place să termin ceea ce am început.

- Şi dacă eu spun că s-a sfârşit? îl sfidă Lynda, simţindu-se din ce în ce mai stânjenită sub privirea albastră ca safirul care părea că vrea să-i citească în adâncul sufletului.

- N-am să te las s-o faci.

- Poftim?

Lynda era înmărmurită de atâta încăpăţânare.

- Tu nu respecţi niciodată sentimentele celorlalţi?

- Ba da, tocmai, răspunse cu blândeţe Kent, demarând. Lynda, dacă vrei într-adevăr să te las în pace, nimic din ce aş putea face nu te va împiedica să rămâi la birou seara. Ştiu că eşti foarte încăpăţânată şi că nu poţi fi obligată să acţionezi împotriva voinţei tale.

- Nu ţin neapărat să cinez cu tine, afirmă Lynda fără prea mare convingere.

Drept răspuns, Kent ridică o sprânceană şi zâmbi. Ea trebui să-şi muşte buzele ca să nu zâmbească şi ea.

- De acord, admise ea, o cină rafinată la Trafalgar Square este mai atrăgătoare decât un sandviş la birou sau o conservă de ton acasă.

Un rest de independenţă o forţă să adauge:

- Dar trebuie neapărat să mă întorc să

lucrez după cină.
Kent fu cât pe ce să izbucnească în râs. In fiecare seară, Lynda voia să plece imediat după cină şi în fiecare seară o convingea cu uşurinţă să rămână puţin mai multă vreme.
- O să asişti totuşi la prima parte a spectacolului? o întrebă el ca în fiecare seară.
- Numai dacă îmi promiţi că n-o să încerci să mă reţii după aceea, se tocmi Lynda, întrebându-se de ce nu găsise încă modalitatea de a rezista acestei voci vibrând de speranţă şi tandreţe.
- Dar ai întârzia şi mai mult dacă aş încerca să te conving.
- Nu ţi-a spus nimeni că eşti de o vanitate fantastică?
Râsul lui Kent, vesel, viril şi sigur de sine, trezi emoţii contradictorii în Lynda. O parte din ea îi striga

să nu se încreadă în el. Cealaltă parte era cucerită şi ardea de dorinţa de a se arunca în braţele acestui bărbat seducător fără să ţină seama de consecinţele unui asemenea elan.
In acest moment, speriată de gândurile ei, Lynda se redresă brusc în scaun. Nu! sentimentele ei pentru Kent nu erau atât de puternice.
- S-a întâmplat ceva? Se nelinişti Kent,

care observase agitaţia subită a însoţitoarei lui.

„Da. Tu. Noi“, fu cât pe ce să-i răspundă.

- Mergi prea repede.

- Eu respect limita de viteză. Cincizeci pe oră, nu mai mult.

Ea vru să se convingă că nu-i plăcea Kent Berringer... Că nici măcar nu-l aprecia... In sfârşit, da, poate. De altfel, era imposibil să rămână indiferentă în faţa unui bărbat atât de fermecător şi atent. Şi n-ar fi răspuns cu atâta înflăcărare săruturilor lui dacă n-ar fi simţit nimic pentru el.

Dar, cu siguranţă, nu era vorba decât să o simplă atracţie fizică! Da, asta era: reacţiona doar ca oricare femeie în faţa unui bărbat seducător. Nimic mai mult. Dragostea adevărată, nu se naşte în mai puţin de o săptămână şi acest sentiment nu va putea să se dezvolte între două persoane atât de opuse cum erau ea şi Kent.

Lynda nu-şi dăduse seama că îşi frământa mâinile până când Kent nu i le acoperi cu palma lui mare.

- Ceva te frământă, constată el. Ce este?

- Vorbeşte-mi despre Jay Holland, se bâlbâi ea profitând de primul subiect de conversaţie

care îi trecu prin minte. Se vede des cu Suzanne, în ultimul timp.

- Vrei să ştii dacă este demn de stimă?

Lynda clătină din cap, uşurată că-i reuşise diversiunea.

- Nu vreau ca Suzanne să fie nefericită.

- Nu mai este o copilă, zise Kent repetând fără să ştie ceea ce Suzanne îi reamintise chiar în dimineaţa aceea. Tu vorbeşti mai mult ca o mamă decât ca o soră.

- Obişnuinţa, admise Lynda din vârful buzelor. Joc acest rol de când avea şase ani.

- Chiar şi părinţii trebuie să facă nişte concesii, zise Kent făcându-se din nou ecoul Suzannei. Dar dacă asta te poate linişti, am să-ţi vorbesc despre Jay. Am fost la cercetaşi împreună, apoi am frecventat aceaşi universitate. Este un strălucit agent de schimb, n-a fost niciodată căsătorit, iar cazierul lui judiciar este nepătat. In plus, copiii şi câinii îl adoră. Acum te simţi mai bine?

- Ar trebui, zise încet Lynda, reflectând la cele auzite. Dar câinii şi copiii nu sunt întotdeauna cei mai buni judecători. Ce cred ei despre tine, de exemplu?

Kent începu să râdă.

- Nici unul nu m-a muşcat.

Ştia cum stăteau lucrurile între el şi copii. Ariel şi Maureen îşi disputaseră genunchii lui Kent toată seara de duminică. Ele se aşezaseră alături de el la masă şi-i povestiseră în amănunt vizita lor la grădina zoologică.

Avusese o răbdare de înger. Văzându-l citind o poveste celor două fetiţe cuibărite lângă el după masă, Lynda fusese profund emoţionată.

Dar câinii şi copiii îl adoraseră şi pe tatăl ei. Gerald se purtase şi el minunat cu copiii, tandru, nostim şi afectuos. Dar nu fusese cel mai minunat dintre părinţi, dovedindu-se incapabil să dea familiei lui sta- billitate sau siguranţă. Două lucruri esenţiale pentru un copil.

Şi de asemenea, pentru o femeie.

In ciuda eforturilor ei, mama Lyndei nu-şi putuse ascunde neliniştile şi decepţiile în faţa fetei mai mari. Atacul de inimă care o răpusese atât de brusc, o scutise să-l vadă pe Gerald Fisher neglijându-şi familia şi eşuând din ce în ce mai des în acţiunile lui imprudente.

- Eşti foarte tăcută, constată Kent împingând uşa grea a restaurantului. încetează să te frământi pentru sora ta. Jay

este un tip grozav, îţi dau cuvântul meu.

- Este ciudat, nu sunt deloc liniştită, glumi ea încercând să alunge amintirile urâte ale copilăriei.

- Totuşi, mă străduiesc să-ţi spun că sunt onest, respect legile şi sunt demn de încredere.

- Şi ai fost cercetaş, adăugă ea strecurându-se în boxa lor obişnuită din apropierea scenei. Câte insigne ai căpătat? Kent zâmbi şi se instală lângă ea.

- Vino la mine mai târziu şi am să ţi le arăt.

- Cercetaşii din America o să ţi le ia înapoi când vor afla că le foloseşti ca momeală ca să atragi femeile în apartamentul tău! glumi ea. Foarte teatral, Kent se bătu pe piept.

- Ar trebui să-ţi fie ruşine. Cum poţi să-mi atribui intenţii urâte? Eu nu mă gândeam decât să-ţi arăt insigna mea de aur.

- Bineînţeles, îl ironiză ea, izbucnind în râs. De fapt, atunci când încetă să protesteze şi să se lamenteze pentru timpul pe care l-ar fi petrecut muncind, îi plăcea la nebunie compania lui Kent. Să

petreacă seara cu el, era o adevărată fericire.

Era inteligent, nostim şi prevenitor. Un perfect gentelman. Şi atât de frumos, încât stârnea invidia tuturor femeilor din restaurant. In plus, cânta dumnezeieşte la saxofon...

In toate serile, el îi dedica ultima bucată din prima parte a spectacolului, Dreamsville. Ea se obişnuise să fie centrul atenţiei tuturor clienţilor şi în fiecare seară se lăsa fermecată de duioasele intonaţii ale melodiei, gata să regrete că trebuie să plece.

In fiecare seară, trebuia să facă apel la toată voinţa ei ca să nu rămână până la sfârşitul spectacolului, mai ales când Kent o săruta făcând-o să-şi piardă capul. Şi cu cât treceau zilele, cu atât voinţa tinerei femei slăbea...

Capitolul 8

După ce-şi agăţa bluza pe umeraşul din birou, Lynda îşi privi ceasul. Incă cincisprezece minute. Işi scoase clama care-i ţinea părul şi alergă în cabinetul de toaletă. Avea cinciprezece minute să se pregătească, cincisprezece minute până când Kent Berringer venea s-o ia.

In realitate, n-avea nici o certitudine. Seara precedentă când o urcase în taxi, Kent nu-i vorbise despre o revedere. Nu-i spusese nimic

nici în celelalte seri, totuşi venise la ora şase fix toată săptămâna. De ce ar fi altfel în această seară?

- Pentru că în această seară admiţi că te bucuri să-ţi petreci seara cu el şi te temi că nu va veni, îşi spuse cu voce tare, periindu-se în oglindă.

Işi pieptănase deja părul care-i cădea în valuri suple pe umeri şi o să-l lase aşa pentru că ştia că aşa îi place lui Kent.

Cu fondul de ten într-o mână, făcu o pauză. N-avea nevoie să adauge roşu pe pometi. Era deja roşie de surescitare.

- Ce ţi se întâmplă? întrebă ea pe femeia din oglindă, temându-se de răspunsul pe care-l ştia deja.

Agăţată pe un umeraş, rochia pe care o cumpărase la prânz aştepta. Furoul de mătase albastră ca cerul fusese cumpărat de la solduri, dar ar fi plătit oricât, atât de mult o cucerise croiala lui îndrăzneaţă. Kent o s-o adore.

- Doamne, Dumnezeule!

Lynda se prinse de lavabou ca să nu se clatine. Se îmbrăca pentru a-i plăcea lui Kent. Se gândea la el în fiecare secundă, îl visa în fiecare noapte. Şi cina din seara asta fusese singura ei preocupare toată ziua.

Proasto! îi aruncă ea femeii din oglindă.

Ea desfăcu primul nasture al bluzei. Proasta ştia că ar face mai bine să se pregătească dacă voia să fie gata la timp, dar femeia raţională se nelinişti să vadă că se bizuia pe Kent să-i înfrumuseţeze ziua.

- Ştie cum să satisfacă o femeie, zise „proasta“ cu un surâs visător.

Femeia raţională fu cât pe ce să aibă un atac.

Ignorând starea lamentabilă a spiritului şi a nervilor ei, Lynda îşi retuşă machiajul şi pulveriză din

parfumul pe care-l cumpărase chiar în acea zi. Apoi, îmbrăcând noua ei rochie, retrăi în gând fiecare clipă din seara trecută.

După ce-i fermecase simţurile cu melodiile lui languroase, Kent se întorsese la ea. In loc s-o conducă la taxiul pe care-l comanda în fiecare seară, o condusese într-un mic birou.

- Fără sărutări de noapte bună în parcaj seara asta,

o anunţă el, înlănţuindu-i talia. Acesta nu-i un rămas bun convenabil.

Prizoniera focului care ardea în ochii lui albaştri, ea înclină capul şi, ca şi cum nu aştepta decât acordul ei, Kent se aplecase spre ea.

Ea închisese ochii, aşteptând cu nerăbdare sărutul magic care reuşea întotdeauna s-o ducă într-un vârtej de voluptate. Dar Kent se mulţumise să-i atingă uşor gura cu buzele în timp ce mâinile lui trasau cercuri de foc pe şoldurile Lyndei.

- De la începutul serii mi-am dorit asta, şoptise el, muşcându-i în joacă buzele. Şi asta...

Ii sărutase gropiţa din obrazul stâng, apoi pleoapele.

- Fiecare bucăţică din această mâncare cerească, fiecare înghiţitură din acest vin ameţitor îmi stârneşte dorinţa să te devorez, murmurase el înainte de a pune stăpânire pe buzele tinerei femei.

Lynda îi răspunsese cu pasiune. Dorinţa ei exacerbată de aşteptare o călăuzise să-şi strecoare mâinile sub haina lui neagră, să-i deschidă un nasture de la cămaşă, să savureze căldura şi dulceaţa pielii lui Kent...

Atunci, el gemu sub mângâierea dinţilor ei şi ea se simţi luând foc. Cu o mână nerăbdătoare, îi deschise alţi doi nasturi ai cămăşii.

Kent o condusese spre canapea. Urmându-l, ea îi aminti fără vlagă:

- Taxiul meu...

- Mai sunt zece minute, îi spusese el cu o voce bizară, întinzând-o pe pernele moi.

Ii deschisese bluza, apoi îi sărutase începutul unui sân. Mâinile lui se închiseseră apoi pe sânul rotund pentru a-i aplica cea mai dulce dintre torturi.

Nimic din trecutul Lyndei n-o pregătise pentru minutele încântătoare care urmaseră. Nu avusese nevoie de o oglindă, de data asta, ca să ştie că obrajii îi erau roşii, că ochii îi străluceau...

Kent nu era poate bărbatul ideal, dar era singurul care ştiuse cum să elibereze în ea senzualitatea pe care încerca s-o înăbuşe.

- Nu este decât o paranteză, îi aminti ea cu severitare „proastei“ cu obrajii roşii care-i zâmbea în oglindă.

***

Puţin mai târziu, Kent rămânea tablou şi fluiera se admiraţie.

- Eşti splendidă, şopti el luând-o în braţe şi să nu-mi spui că vrei să rămâi să lucrezi, altfel nasul tău va creşte ca cel al lui Pinocchio când minte.

- Nasul meu va rămâne aşa cum este, răspunse ea cu un zâmbet uşor.

Indoielile şi temerile care o torturaseră câteva

minute mai înainte se spulberară în faţa zâmbetului admirativ al lui Kent. Flacăra arzătoare care făcea să
i strălucească ochii de safir îi încălzea inima şi simţurile dându-i delicoasa impresie că este iubită şi admirată.

- Cu atât mai bine. Il ador aşa cum este.

Kent o sărută pe vârful nasului.

- Imi place aproape totul la tine.

- Aproape?

- Totul, în afară de insistenţa ta de a munci, mai degrabă decât de a ieşi cu mine, murmură Kent lângă buzele ei deja fremătânde.

- Eu n-am vorbit de muncă în seara asta, îi reaminti ea încet.

Deja primii fiori de dorinţă îi străbăteau corpul... simţind că cedează, îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Kent şi se predă fără rezervă gurii lui flămânde.

Dar... nu era nici locul nici timpul să dea frâu liber pasiunii lor, aşa încât Kent se îndepărtă încet şi depuse un sărut cast pe fruntea ei.

- Vei veni cu mine în seara asta?

Cu toate că nu era sigură de ce accepta cu adevărat, Lynda clătină din cap.

- Să-mi iau geanta, zise ea dându-se înapoi cu paşi nesiguri. Este în biroul meu.

Kent aşteptă, intrigat şi tulburat. Seara asta era altfel decât celelalte seri. Simţea că în Lynda avusese loc o subtilă metamorfoză. Asta ţinea oare de furoul ei albastru deschis, decoltat, mulat ca o a doua piele, ale cărui falduri nu cereau decât să alunece de-a lungul corpului gol?

Poate. Dar, de fapt, adevărata diferenţă ţinea mai puţin de îmbrăcăminte cât de un fel de lumină interioară, de bucuria care iluminase faţa tinerei femei când îi deschisese uşa. Kent înţelegea acum că încă de la început visase s-o vadă pe Lynda radioasă. Pentru el. Din cauza lui.

Cât de departe i se păreau acele ore în care nu-i făcuse curte tinerei femei decât ca o provocare, cu singurul scop s-o facă să abandoneze fortăreaţa în care se refugiase!

Cât de departe i se păreau de asemenea momentele când - mereu ca o provocare - vrusese să dovedească acestei doctoriţe cumpătate că măscăriciul pe care-l văzuse în el era exact bărbatul la care visase!

Cu siguranţă, reuşise să câştige pariul: Lynda nu mai tăgăduia atracţia ei pentru el.... Se dezvăluise, acceptase să se arate femeie -

îndrăgostită? - împodobită în furoul ei albastru şi cu ochii plini de stele...

Kent începu să măsoare sala de aşteptare, din ce în ce mai nervos. Descoperise o femeie pe care o putea iubi şi care-i împărtăşea sentimentele. Această femeie, spre deosebire de cele care o precedaseră, nu-l iubea decât pentru el însuşi: nu-i cunoştea nici adevărata profesie, nici familia.

Se îndrăgostise de adevăratul Kent Berringer, bărbatul lipsit de averea lui, de statutul social şi de semnele exterioare ale reuşitei.

Da, Kent avea la îndemână iubirea atât de aşteptată. Şi, în mod curios, se simţea vinovat şi nesatisfăcut.

- Sunt gata, anunţă brusc Lynda în spatele lui.

El îşi compuse un zâmbet larg, se întoarse spre tânăra femeie şi deschise braţele.

- Vino la mine adorabilă, doamnă.

Spre marea lui încântare, alunecă în braţele lui fără cea mai mică ezitare.

Temându-se totuşi să nu se răzgândească în ultima clipă, o conduse în stradă, o făcu să se urce în maşina lui şi demară rapid.

- Eşti grăbit? îl întrebă Lynda.
- Nu-mi place să-mi pierd timpul.

- Ţie?

El râse ironic, dar se hotărî să insiste asupra acestui subiect.

- Ceva mă intrigă, observă ea. Am remarcat că Trafalgar Square este plin în fiecare seară, chiar în timpul săptămânii. Este uimitor pentru un restaurant care abia s-a deschis.

- Este cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată...

- Este al tău?

Kent se blestemă. Fusese cât pe ce să dezvăluie că el fusese cel care sugerase consiliului de administraţie de la Capital City Bank, familia lui, să cumpere acest restaurant.

- Nu sunt decât unul dintre numeroşii acţionari, mormăi el.

- Frumoasă afacere, îl complimentă Lynda. Asta îţi aduce un venit şi un loc unde să cânţi...

- Ei n-au nici o obligaţie să mă angajeze, preciză el în defensivă.

El redactase un document în acest scop, pentru a fi sigur că trupa Berringer nu-şi datora succesul decât

talentului ei şi nu situaţiei şefului ei. Oricum, dacă n-ar fi făcut-o, mama lui ar fi insistat ca o clauză identică să figureze în contractul de

finanţare. Patricia Berringer vedea cu ochi răi cariera muzicală a fiului ei şi nu pierdea niciodată ocazia să-i pună beţe în roate.

Fiindcă fiecărui Berringer i se îngăduia să cânte la un instrument, dar numai în particular şi cu condiţia să abordeze repertoriul clasic. Nu se punea problema să-i distreze pe alţii. Mai cu seamă interpretând jaz...

Kent înjură în sinea lui. După tot acest timp, îi fierbea sângele în vene întotdeauna când se gândea la certurile cu mama lui. După liceu, pornise la drum în căutarea gloriei şi norocului, cu saxofonul în mână. Nu uitase niciodată privirea triumfătoare a Patriciei când revenise acasă, cu capul plecat. Faptul că se hotărâse să se lanseze într-o carieră juridică n-a liniştit-o pe mama lui; ea ar fi vrut să-l vadă perpetuând tradiţia familiei la Capital City Bank. Totuşi, el rezistase şi obţinuse diploma de avocat, refuzând cu încăpăţânare orice ajutor financiar din partea familiei.

- Ei ne-au angajat pentru că umplem sala. Eu sunt bun, foarte bun, declară el cu vehemenţă.

- Da, este evident, acceptă Lynda, surprinsă de mânia care vibra în vocea însoţitorului ei.

Această plăcută aprobare îl adusepe Kent la realitate. El îşi ceru iertare.

- îmi pare rău, m-am lăsat dus de mânie. Sunt foarte susceptibil în legătură cu acest subiect.
- N-ar trebui. Cum ţi-am spus, eşti un excelent muzician şi nu sunt singura care o gândeşte.

El zâmbi.

- Da, sunt irezistibil. Femeile mă adoră.

Lynda avu un râs ironic.

- Ele te iubesc mai puţin decât te iubeşti tu însuţi! Dar un filozof a spus că cel care este îndrăgostit de el însuşi este sigur că n-are rival.

Kent deveni rigid.

- Am oare un rival? întrebă el pe un ton fals indiferent.

în timp ce privea casele defilând, Lynda răspunse cu o nonşalanţă studiată.

- Nu cred. Şi tu? Ţi-a sărit cineva de gât recent?

Un val de uşurare copleşi inima lui Kent. Se miră
de nelinişstea cu care aşteptase răspunsul Lyndei.

- Tu eşti singura care mi-a sărit de gât.
- Nu-i adevărat!
- Ba da.

Zâmbetul lui Kent era senzualitate pură. Lynda

îşi simţi pulsul accelerându-se.
Kent îi explică.
- Femeile ştiu că cel mai bun mod de a atrage atenţia unui bărbat este să-i reziste. Tu, doctore

Fisher, îmi rezişti cu încăpăţânare. Concluzia: încerci să mă seduci de când ne-am cunoscut!

Lynda izbucni în râs.

- Adevărul te face să râzi?

Kent luă un aer ofensat, dar ochii îi trădau amuzamentul. Râsul Lyndei spori.

- Ajunge! exclamă el fără să obţină vreun rezultat.

Atunci, opri maşina într-un scrâşnet de pneuri.

- Foarte bine... Nu mi-ai dat de ales...

El îi luă faţa în palme şi-i înăbuşi râsul cu un sărut. Foarte repede, tânăra femeie uită de tot. Contau doar buzele fierbinţi care-i sărutau gura, degetele drăgăstoase care i se plimbau pe ceafă într-o mângâiere voluptuoasă.

Când Kent se îndepărtă, era toată numai foc şi pasiune. Ridică spre el ochii voalaţi de dorinţă. Vocea virilă, călduroasă, o învălui ca o mângâiere.

- Mor de foame...

- Atunci, am face bine să plecăm, nu există nici un ospătar la vedere, sugeră ea, încă

ameţită de senzualitatea buzelor lui Kent.

Kent demară. Parcurseră câţiva kilometri în tăcere, fiecare încercând să-şi revină în fire. Brusc, Lynda încruntă sprâncenele, remarcând că ieşiseră din oraş.

- Unde mergem?

- La Grandville, nu ţi-am spus?

- Nu. Seara asta nu cânţi la Trafalgar Square?

- Hanul din Grandville este deosebit de agreabil. Sunt sigură că o să-ţi placă, răspunse Kent.

El ştia absolut sigur că n-o avertizase pe Lynda de schimbarea programului. S-o pună în faţa faptului împlinit i se păruse cea mai bună soluţie căci, pentru un motiv straniu, această încăpăţânată se simţea întotdeauna obligată să spună că nu-l dorea...

„Sper să nu te înşeli, bătrâne, altfel vei trece drept cel mai mare imbecil de pe pământ“, îl avertiză vocea raţiunii.

- Nu-i nici o problemă cu Trafalgar Square, răspunse el în fine. Contractul nostru s-a încheiat aseară.

- Şi începi la Hanul din Grandville?

Kent îşi blestemă conştiinţa care se zbuciuma ca a lui Gemini Criket pe umărul lui Pinocchio.

- Trupa Berringer nu mai are angajament timp de câteva săptămâni, zise el din vârful

buzelor.

- Poţi să-ţi permiţi să rămâi atâta timp fără să lucrezi?

Kent avea ocazia visată să-i spună tot adevărul. Dar momentul era prost ales. Era încă prea devreme. Experienţa îl învăţase să se ferească de femeile care, adeseori, nu fuseseră atrase decât de bogăţia şi poziţia lui socială.

Nu că s-ar fi gândit că Lynda este atât de interesată

- chiar dacă ea îi dăduse de înţeles că un muzician de restaurant nu era partenerul pe care-l spera. Dar, cu toate că atitudinea ei arăta că acordă din ce în ce mai puţină importanţă aparenţelor pentru a se interesa mai mult de calităţile umane ale lui Kent, acesta prefera să amâne momentul mărturisirilor.

Iată de ce voia să dispună de încă puţin timp ca să-şi asigure un loc deosebit în inima tinerei femei. In seara asta, va rămâne un simplu muzician trăind din contracte neregulate.

- Am alte surse de venituri, îi răspunse el Lyndei, repetând în gând că, la urma urmei, nu minţea.

Capitolul 9

- Ţi-am spus că acest loc o să-ţi placă, spuse Kent în timp ce Lynda admira portalul de piatră care ducea la vechiul han.

Se hotărâseră să facă o plimbare înainte de cină. Construit ca un sat din Noua Anglie, Grandville oferea un contrast frapant cu marele oraş zgomotos aflat la doar cincizeci de kilometri. Aici, timpul părea că se oprise cu o sută de ani mai înainte, atunci când viaţa era mai simplă, mai liniştită şi infinit mai plăcută.

Vechi felinare luminau străzile mărginite de pomi, în lungul cărora se ridicau case de piatră şi de cărămidă.

Lynda inspiră adânc parfumul care înmiresma aerul nopţii. Un zâmbet mulţumit îi lumina faţa.

Totul este splendid! Mi-ar fi plăcut să mă anunţi dinainte unde mă inviţi la cină.

- Ai fi refuzat şi aş fi fost obligat să te răpesc aruncându-te pe umăr ca un om al cavernelor, replică Kent râzând.
- Putea fi interesant.

Lynda zâmbi întâlnind privirea surprinsă a însoţitorului ei.

- In ce măsură vrei ca această seară să

fie interesantă? o întrebă el, cu un aer fals degajat.
Ea roşi când intrară pe uşa hanului.
- Am să-ţi fac un proces dacă ai să mă loveşti ca să mă târăşti într-un loc al pierzaniei.
- Un Berringer rămâne întotdeauna civilizat, răspunse Kent foarte demn.
- Chiar o oaie rătăcită ca tine?
Kent îi şopti la ureche:
- Dacă ai fi inconştentă, situaţia şi-ar pierde tot farmecul.
Lynda tremura încă de surescitare când îl urmară pe şeful de sală până la masa lor. Două zile mai înainte, ar fi fost îngrozită ca Kent să evoce posibilitatea unei intimităţi fizice între ei. In această seară, dimpotrivă, trupul ei palpita de dorinţă şi de nerăbdare, mintea ei trădătoare se încăpăţâna să-i sugereze imagini delicioase care o împiedicau să se concentreze asupra meniului.
- Pentru noi.
Kent ridică paharul.

- Seara asta este un nou început, zise el cu o voce senzuală în timp ce privirea lui făgăduia mii de promisiuni.
Văzând surâsul luminos al Lyndei, îşi simţi inima tresărindu-i de bucurie. In loc să se

împotrivească atracţiei dintre ei, ea se bucura. Cel puţin aşa credea el că înţelege.
Lynda nu fusese niciodată atât de frumoasă şi licărul care dansa în ochii ei nu era numai reflexul luminii lumânărilor. El era cel care aprinsese această licărire şi ar fi vrut s-o vadă strălucind toată viaţa.
Luă mâna Lyndei şi o duse la buze.
- Este un nou început, nu-i aşa? insistă el.
- Da...
Auzind această voce răguşită, Kent blestemă toată civilizaţia. S-o arunce pe Lynda pe umăr şi să alerge să se încuie într-una dintre camerele de la etaj ar fi fost mult mai interesant, decât să rămână aşezat cuminte pe scaun pe durata unei cine interminabile.
- Incă puţină şampanie?
Lynda îşi privi paharul aproape gol. Totuşi, crezuse că doar îşi muiase buzele în licoarea efervescentă.
- Avem ceva de sărbătorit, anunţă Kent umplându-i cupa.
El făcu o pauză şi o învălui într-o privire care o făcu să vibreze din cap până în picioare.

- Dat fiind că nu lucrez în seara asta, noaptea este a noastră.
Lynda fu cât pe ce să scape lingura cu supă

pe care o ducea la gură. Ar fi schimbat bucuroasă anii de experienţă profesională pe măiestria unei conversaţii galante: bărbatul cel mai seducător din lume îi dădea de înţeles că puteau să-şi petreacă noaptea împreună; era exact ce voia ea, dar spre marea ei disperare, nu ştia cum să i-o spună:

Ea murmură:

- O să-mi lipsească muzica ta.

Kent suspină în adâncul lui de uşurare. Nu se înşelase. In puţine cuvinte, Lynda spusese da.

- Vor exista alte ocazii. Iţi promit, îi răspunse el cu o voce joasă. Imi ţin întotdeauna promisiunile. Nu ţi-am promis o seară deosebită într-un restaurant încântător?

- N-ai minţit, admise ea surâzând ospătarului care le aducea mâncarea.

De fapt, puţin se sinchisea ce mânca. Toată fiinţa ei era concentrată asupra lui Kent Berringer, asupra vocii lui profunde şi mângâietoare, a privirii lui călduroase a parfumului său picant ameţitor.

In timpul cinei, Lynda se surprinse întinzând mâna tot mai des către cupa de şampanie. Repeta greşeala care o condusese să se abandoneze în braţele lui Kent

cu o săptămână în urmă... „Era într-adevăr o greşeală?“, se întrebă femeia îndrăgostită din ea.

Lynda răspunse nu din toată fiinţa ei. Năvălirea lui Kent în viaţa ei îi permisese să-şi reamintească faptul că era femeie, că putea să placă. Adora această senzaţie, la fel cum îi plăcea să citească admiraţia şi dorinţa în ochii albaştri ai lui Kent.

- Un desert? întrebă ospătarul.

- Pentru mine nu, mulţumesc.

Kent îşi înăbuşi un alt suspin. De nerăbdare, de data asta. Doar câteva minute încă de conversaţie banală, aşezaţi la această masă şi îşi va pierde capul! Lynda nu părea să încerce acest sentiment de exaltare şi de frustrare. Cum putea fi atât de calmă când el se topea de dorinţă?

Dacă se gândea bine, venirea la Hanul din Granville nu fusese o idee bună. Un restaurant zgomotos din centrul oraşului ar fi fost mai sigur. Kent nu s-ar fi chinuit întrebându-se cum s-o determine pe Lynda să-şi petreacă noaptea acolo.

De altfel, cu alte femei, acest gen de întrebare nici măcar nu se pusese: cina la lumina lumânărilor implica o noapte la hotel. Era o practică mondenă.

Dar Lynda Fisher nu era ca celelalte femei.

El îi propuse prin urmare, în chip de preludiu, o plimbare prin parc. Indată ce fură departe de luminile

hanului, el o atrase sub un copac şi o sărută. Răspunsul tinerei femei fu atât de pasionat, atât de spontan, încât fu cât pe ce să uite că era un bărbat civilizat.

- Aş vrea ca această seară să nu se termine niciodată, şopti el sărutând un obraz dulce ca pielea de piersică.

- Nu este obligatoriu să se termine deja... şopti Lynda.

Cu inima bătând, el se îndepărtă uşor pentru a întreba ochii căprui ai însoţitoarei lui.

- Eşti sigură?

Lynda clătină din cap. Nebun de bucurie, o ridică în braţe.

- Dar ce faci? exclamă ea.

- Fac seara „interesantă“, strigă el mergând cu paşi mari spre intrarea hanului.

- Nu-i interesant, este jenant protestă Lynda. Lasă-mă jos imediat.

- Nu. Eu găsesc asta romantic.

Lynda crezu că moare de ruşine văzând mai multe perechi ieşind din han. Kent nu-şi slăbi strânsoarea din acest motiv.

- Zâmbeşte, îi şopti el, zâmbind el însuşi fericit.

Cu o voce de stentor, el adăugă:

- Aveai dreptate, scumpo. Este un mod minunat de a sărbători prima noastră aniversare.

Această declaraţie aduse un suspin visător pe buzele recepţionerei. Ea îi întinse o cheie lui Kent, care îi mulţumi făcând cu ochiul şi se avântă pe scară.

Când ajunse la etaj, Lynda nu se mai prefăcu că rezistă. Palma ei apăsată pe pieptul lui musculos deveni mângâietoare, buzele dulci se întredeschiseră într-o tulburătoare invitaţie care-l făcu pe Kent să-şi piardă capul.

Reuşi totuşi să străbată culoarul, fără să înceteze să soarbă din izvorul cu savoare de fruct al buzelor ei roşii. O dată ajunşi în cameră, o lăsă să alunece pe podea şi o reţinu lângă el cu o mână lipită pe mijlocul ei.

- Iată de ce îmi pierd timpul cu tine: îmi place când îmi rezişti, spuse el cu o voce surdă, înainte de a pune din nou stăpânire pe gura ei.

Lynda se agăţă de puţina raţiune care-i rămăsese.

- Prima noastră aniversare? îl ironiză ea cu o ridicare din sprâncene. Ce minciună

neruşinată!
Kent sărută vena ce palpita nebuneşte pe gâtul strălucitor de alb.
- Este exact o săptămână de când ne-am întâlnit. Vezi, sunt onest.
- Eşti mai cu seamă nebun.
- Da... din cauza ta, murmură el lângă gâtul ca mătasea al însoţitoarei lui.

Lynda negase toată săptămâna că existau între ei sentimente, dar cu trecerea zilelor, protestele ei îşi pierduseră vehemenţa. In această seară, în sfârşit, îndrăznea să recunoască faptul că-l dorea pe Kent. Flacăra dorinţei, aţâţată constant, explodă acum devastator, transformând în cenuşă argumentele pe care conştiinţa ei le ridica împotriva lui Kent.

Kent desfăcu agrafa care reţinea furoul pe şoldurile ei rotunde. O secundă mai târziu, rochia alunecă la podea şi Lynda era goală...

In lumina intimă a lămpii de pe noptieră, stătură faţă în faţă, splendizi şi strălucitori.

- Am greşit, şopti Kent cu o voce plină de admiraţie.

Cu o mână tremurândă, mângâie uşor conturul

unui sân.

- Eu sunt cel care primeşte cel mai frumos cadou. Şi încă nu este aniversarea mea.

Sub această privire arzătoare, Lynda se simţea frumoasă, demnă de perfecţiunea masculină care i se oferea. Respira tot mai greu sub mângâierile lui Kent, ale cărui degete abile alergau pe corpul ei. Atunci când el deveni mai insistent, Lynda crezu că o să leşine.

Ghicind emoţia ei, Kent o întinse pe aşternutul proaspăt, apoi se întinse lângă ea.

- Eşti atât de frumoasă... zise el dintr-o suflare, admirând uluit trăsăturile ei delicate. Iţi promit că n-ai să regreţi că m-ai lăsat să te iubesc...

Să te iubesc.

Aceste cuvinte o înnebuniră pe Lynda. Ea ştia că fusese nebună să-l urmeze pe Kent în această cameră. Ar fi fost de două ori nebună să-i mărturisească faptul că inima ei nu bătea decât pentru el. Declaraţiile de iubire sunt însoţite de angajamente şi Kent nu era genul care să se lase încătuşat. In plus, ea însăşi nu se putea lega de un bărbat ca el.

- Sunt deja mulţumită, murmură ea

mângâindu-i părul.

După ce fusese ispitită de acest corp viril chiar din prima zi, sedusă de fiecare sărut pe care-l schimbaseră după aceea, nu mai putea aştepta. Degetele ei uşoare şi tandre conturară cu nerăbdare bustul însoţitorului ei.

Când coborî mâinile ca să traseze o dâră de foc până pe şoldurile lui Kent, ea îl simţi tremurând. Să ştie că avea o asemenea putere asupra lui îi dădu o îndrăzneală de care nu se crezuse capabilă. Mâna ei deveni mai îndrăzneaţă...

Kent îi opri gestul.

- Aşteaptă... zise el cu voce răguşită.

El începu atunci la rândul lui să exploreze corpul însoţitoarei sale, mângâind şi savurând sânii sidefii

până a le cunoaşte pe de rost conturul şi dulcea lor savoare. Apoi, cum Lynda se arcui spre el într-o rugăminte mută, el coborî în valea pântecului ei şi ajunse la delta fierbinte a coapselor ei.

Lynda gemu îndelung. Avea impresia că focul cucerea zonele cele mai secrete ale corpului ei. Gesturi milenare îi veniră spontan. Prinse braţele lui Kent şi se ridică pentru a-l primi mai bine în ea.

Kent se scufundă în această desfătare şi-i murmură numele în timp ce se uneau. Abandonându-se apelului plăcerii el se lăsă în voia ritmului ancestral al dragostei.

Ar fi vrut să oprească timpul în loc, să rămână veşnic cuibărit în căldura Lyndei, în timp ce inimile şi trupurile lor comunicau într-un acord deplin. Dar când tânăra femeie îl încătuşă în menghina mătăsoasă a coapselor ei, îndemnându-l să fie mai insistent, el nu putu rezista... Strângând-o în braţe cu toată puterea, o antrenă pe Lynda cu el spre culmile extazului.

***

Când reveniră pe pământ, vlăguiţi şi fericiţi, Kent fu primul care vorbi.

- Nu voi mai putea niciodată să cânt Dreamsville în public, spuse el cu o voce blândă.

- Melodia mea preferată! protestă Lynda ghemuidu-se ca o pisică în braţele lui. O cânţi atât de bine!

- Pentru tine, preciză el. Numai pentru tine, de acum înainte.

Ridicându-se într-un cot, o contemplă pe Lynda. Buzele tinerei femei erau încă umede de sărutările înflăcărate pe care le

schimbaseră, iar ochii încă întunecaţi de plăcere.
El îi sărută frumosul nas cu vârful uşor ridicat.
- Am fost în Dreamsville, oraşul de vis. De aceea ţi-am dedicat acest cântec, să ştii, adăugă Kent. Tu eşti un vis.
El se întoarse pe spate şi o trase pe Lynda deasupra lui.
- Cel mai frumos vis al meu, şopti el înainte de a o săruta drăgăstos.
Dorinţa lui o clipă potolită, renăştea. Formele delicioase care se modelau după ale lui la perfecţie îi sugerau mii de idei pasionate..
Uimită , dar încântată, Lynda zâmbi.
- Du-mă din nou în Dreamsville, murmură ea înainte de a-l săruta cu pasiune.

Lynda căscă şi vru să se întindă. O coapsă musculoasă o încătuşa pe a ei. Simţi un braţ greu pe pântece. Uimită, se încordă... apoi îşi reaminti:

Kent.

Ce fericire...

Se simţea fericită, îndrăgostită, nepăsătoare şi n-avea decât o singură dorinţă: să rămână culcată toată ziua în căldura acestui pat, cuibărită în braţele lui Kent.

Pentru prima dată, se trezea în braţele unui

bărbat. Ale bărbatului pe care-l iubea. Şi era o experienţă minunată.

Deodată, făcând să explodeze globul în care Lynda credea că pluteşte, luciditatea îi reveni. Ce oroare! Işi petrecuse noaptea cu Kent! Şi fără a înştiinţa pe cineva! Suzanne trebuia să fie nebună de îngrijorare.

Privi nervoasă în jurul ei. O comodă decorată cu un lighean de porţelan şi o cană, un şifonier vechi...

In alte circumstanţe, ar fi fost cucerită de farmecul acestei decoraţiuni. Dar în această dimineaţă regretă că proprietarii hotelului împinseseră dorinţa de reconstituire a trecutului până la a uita să instaleze un telefon în cameră.

In cele din urmă, zări un aparat vechi în fundul camerei. Se ridică dintr-o săritură, după care recăzu pe pat. Era complet goală! Asta n-o deranjase noaptea trecută, dar în lumina crudă a soarelui se simţea prea vulnerabilă.

Ea se înfăşură în cuvertura patului şi se ridică.

-Unde te duci?

Se întoarse încet, strângând cuvertura peste piept.

-Te-ai trezit?

Kent bombăni:

- E greu să dormi când te mişti tot timpul. Ce s-a întâmplat?

-Trebuie s-o sun pe Suzanne.

-De ce?

- Este totuşi evident, replică Lynda pe un tron muşcător întinzând mâna spre telefon. Nu m-am întors acasă ieri seară. Cred că m-a aşteptat toată noaptea.

Desigur, Kent trăia singur. Nu trebuia să dea socoteală nimănui şi trăia astfel de atâta timp încât nu-şi mai amintea că putea să aibă responsabilităţi faţă de alţii.

-Inchide, porunci el.

Ea deschise gura să protesteze, dar el continuă:

-Suzanne ştie că eşti cu mine.

-Eu n-am... Cum putea să ştie?

Lynda puse brusc telefonul în furcă.

-Ai sunat-o ieri seară ca să-i spui: „N-o aştepta pe sora ta, am de gând s-o seduc în seara asta?“

- Ieri am luat prânzul cu Jay. I-am spus că am rezervat o masă aici...

-Bravo! De ce n-ai dat un anunţ la ziar în timp ce erai acolo?

Jena şi furia făceau vocea Lyndei să tremure.

- Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?
Kent râse încet.
- Linişteşte-te, scumpo. Sora ta a înţeles fără nici o îndoială de ce nu te-ai întors în această noapte şi acum se felicită cu siguranţă pentru talentele ei de peţitoare!
Lynda nu era deosebit de consolată la ideea că Suzanne ştia unde şi cu cine îşi petrecuse noaptea. La drept vorbind, asta o jena puţin şi roşi.
Ghicind atunci tulburarea însoţitoarei lui, Kent simţi o afecţiune necunoscută până atunci umplându-i inima. Se ridică.
- Ca un bun cavaler, voi fi apărătorul tău împotriva primei persoane care va îndrăzni să facă orice comentariu privind noaptea noastră de dragoste o asigură el strângând-o pe Lynda în braţe.
O ridică în braţe şi se aşeză cu ea pe fotoliul de lângă telefon. Apoi, înfundându-şi mâinile în buclele blonde ale tinerei femei, murmură:
- Ceea ce am făcut împreună a fost foarte frumos. îţi interzic să ai regrete.
- îmi interzici? replică Lynda cu maliţiozitate. Prin ce mijloc?
- Ducându-te imediat spre Dreamsville şi iubindu-te atât de tare, încât nu te vei mai putea gândi decât la mine.

Capitolul 10

Theresa comenta cu maliţiozitate.

- Din informaţiile mele, te vezi mult cu o anumită doctoriţă.

- Eşti bine informată, admise Kent care părea preocupat numai de meniul Clubului Columbus.

Ghicea fără greutate unde vroia să ajungă sora lui. Dorea să afle în ce măsură eforturile ei de peţitoare dăduseră roade. Dar el era incapabil să-i răspundă, deoarece nici el însuşi nu ştia nimic. Până în această dimineaţă, ar fi zis că stratagema lui fusese profitabilă. Dar ce se petrecuse la cabinetul Lyndei când trecuse să-şi ia ochelarii, semănase îndoială în mintea lui. Indoiala era un cuvânt prea slab. Era decepţionat, furios şi se simţea respins. In urmă cu două ore, Lynda îi refuzase invitaţia la cină. Işi păstrase zâmbetul şi

repetase cererea pentru a doua zi seara. Răspunsul tinerei femei fusese acelaşi, pentru a doua zi şi pentru celelalte zile ale săptămânii...

Mai rău încă, îl informase că pe viitor nu va putea să-i acorde decât sâmbetele seara. Să audă aşa ceva din gura celei pe care fusese la

un pas s-o ceară în căsătorie! Desigur, Lynda protesta întotdeauna de formă, dar în această dimineaţă nu reuşise s-o înduplece.

Pradă unei furii oarbe, părăsise cabinetul trântind uşa. Ajuns la biroul lui, o admonestase pe recepţioneră, apoi pe secretara lui şi-l terorizase pe unul din curierii de birou. Figura abătută a tânărului îl readuse pe Kent la realitate şi se scuzase! îşi petrecuse apoi dimineaţa potolind susceptibilitatea colaboratorilor, după care ieşise s-o întâlnească pe sora lui pentru a prânzi împreună.

Răbdarea nu fusese niciodată punctul forte al Theresei. Ea îl scoase pe fratele ei din gândurile lui.

- Aşadar? întrebă ea cu un aer nevinovat.

- Aşadar, nimic.

Acest răspuns laconic o exasperă pe tânăra femeie.

„Te aşteptai la mai mult, surioară? Ei bine, şi eu mă aşteptam la mai mult“, se gândi el ursuz.

Ducând mâna la buzunarul hainei, scoase ochelarii cei noi.

- Ia te uită! Acum porţi ochelari? se miră Theresa. Ai într-adevăr probleme de vedere?

„N-am probleme de vedere, am probleme cu oftalmologa mea“, fu cât pe ce să-i răspundă.

- Eu iau doar o limbă de mare la grătar. Şi tu?

Theresa îl fulgeră cu privirea. Unghiile ei meticulos
lăcuite băteau nerăbdătoare în masă, exprimând în acelaşi timp dezaprobarea. Kent ar fi râs văzând-o fierbând pe sora lui, dacă n-ar fi fost atât de nefericit.

Chelnerul care venise să le ia comanda îi dădu lui Kent un scurt răgaz. Dar imediat ce rămaseră singuri, Theresa explodă.

- Nimeni n-are nevoie să iasă cu oftalmologul lui în fiecare seară ca să-i prescrie ochelari!

- Este drept, acceptă Kent. Dar oftalmologul meu este femeie.

O va revedea oare într-o zi pe încântătoarea doctoriţă în afara orelor ei de muncă?

Theresa îl privi lung.

- Imi spui ce s-a întâmplat între tine şi Lynda? Ieşi cu ea în fiecare seară, te întorci acasă în zori, plecaţi împreună în weekenduri.

Ea ridică o sprânceană.

- N-ai petrecut niciodată atâta timp cu o femeie. Ce are în plus faţă de celelalte?

- Detectivul tău nu şi-a făcut bine treaba, o ironiză Kent.

- Este mai bine plasat decât oricine pentru a mă informa, i-o întoarse Theresa cu aroganţă. Suzanne este o excelentă informatoare. Ştie tot ce face sora ei.

- Nu, nu ştie, negă Kent.

Dar, în sinea lui, era încurcat.

- Am condus-o pe Lynda la maşina ei în fiecare seară la ora zece.

Theresa fu în mod vădit descumpănită de aerul sumbru al fratelui ei.

- Totuşi... după spusele Suzannei, Lynda nu s-a întors niciodată înainte de ora două dimineaţa. Unde naiba se duce după ce te părăseşte? Şi cu cine?

Cu cine? Kent îşi aminti cu duioşie privirea de animal rănit a Lyndei atunci când îi reproşase că se aprinde îndată ce o sărută un bărbat... Nu, cu siguranţă nu exista un alt bărbat în viaţa ei. Lynda era o femeie fidelă. Ea întruchipa femeia visurilor lui. Şi era sigur că el este bărbatul vieţii ei. Rămânea s-o convingă!

- Nu există un alt bărbat în viaţa ei, declară el, cu inima deodată uşoară.

- Sunt sigură, încuviinţă în grabă Theresa.

- în sfârşit... da, am un rival, dar a venit timpul să-l elimin, continuă Kent.

Aruncând şervetul pe masă, el se ridică.

- îmi pare rău surioară, dar nu pot să mai rămân.

- Să-l elimini? repetă Theresa, brusc alarmată. Kent! Ce vrei să faci? Ce vrei să

spui? Fii rezonabil.
în timp ce Kent se îndepărta, ea şopti:

- Doamne Sfinte fă să nu se întâmple nimic grav. Iţi jur că niciodată n-am să mai încerc să căsătoresc pe cineva, oricine ar fi!

***

Cu un buchet de flori şi servieta diplomat sub braţ şi un coş de picnic în cealaltă mână, Kent bătu la uşa cabinetului Lyndei. Secundele se scurgeau, interminabile...

- Haide, scumpo, ştiu că eşti acolo, zise el. Maşina ta este încă în parcaj.

El bătu din nou, puţin mai tare şi ceva mai nerăbdător. Fluierătura lui uşoară căpătă ritmul unui marş militar.

De cealaltă parte a uşii, Lynda îşi înfipse unghiile în palme.

- Pleacă! şopti ea abia auzit. Trebuie să lucrez.

Luase precauţia să încuie uşa după plecarea ultimului
pacient. Degeaba plecase Kent furios de dimineaţă, ea nu era sigură că o crezuse că nu-i va mai acorda decât o seară pe săptămână. Kent Berringer nu renunţa atât de uşor. Şi i-o dovedise de mai multe ori.

Când pendula bătuse ora şase, se gândise că renunţase. Atunci, uşurată şi totodată decepţionată, se adâncise în muncă Dar uşoara bătaie în uşa de la intrare făcuse să-i

tresară inima de bucurie, în timp ce vocea raţiunii îi poruncea să nu deschidă.

Ea n-avea timp să continue o legătură intensă cu un bărbat şi cu cât va pune capăt ieşirilor zilnice cu Kent, cu atât va fi mai bine. în pofida hotărârilor şi temerilor ei, se îndrăgostise de acest bărbat prea liber, lipsit de răspundere. Să-l vadă în fiecare zi n-ar face decât să adâncească sentimente periculoase. Legătura lor trebuia să înceteze.

Liniştea se aşternu din nou pe palier. Liynda ciuli urechile, sperând să audă paşi îndepărtându-se. în loc de aceasta, percepu un zgomot surd apoi un foşnet de hârtie. în secunda următoare, o hârtie galbenă trecea pe sub uşă.

Curiozitatea fu mai puternică. Cu degetele tremurânde, desfăcu hârtia, întrebându-se cum ajunsese în mâinile lui Kent această hârtie cu antetul unui cabinet juridic...

„Lynda, citi ea, lasă-mă să intru ca să-mi pot cere iertare. Nu sunt decât un nătărău, dar îţi promit să mă schimb. Când ai să-mi deschizi, am să-ţi explic. Kent. P.S.: Dacă trebuie, am să mă culc în faţa uşii“.

- încăpăţânat ca un catâr! bombăni ea.

- Recunosc, răspunse vocea senzuală pe care o cunoştea bine.

- Şi, de altfel, ce vrei să-mi explici? Mesajul tău este enigmatic.

- Deschide şi vei afla.

Avu câştig de cauză. Din discursul înţelept pe care ea îl repeta de azi-dimineaţă nu mai rămăsese un

cuvânt. Privirea ochilor albaştri ai lui Kent o făcea să-şi piardă memoria... şi capul. Indată ce-l văzu, îşi simţi dispoziţia dispărând şi corpul fremătând.

Resemnat la o lungă aşteptare, Kent se aşezase pe jos. Se ridică rapid, cu o agilitate de felină.

- Imi pare rău, zise el simplu. Atunci, se strecură în braţele lui reconfortante, cu sentimentul că-şi regăseşte în sfârşit adevăratul ei loc.

- Şi mie. N-aveam mintea limpede în dimineaţa asta, şopti ea.

Kent îi sărută buzele cu o tandreţe nesfârşită. Sărutul lui spunea mai mult decât o frază lungă despre cât de mâhnit era de cearta lor.

- Ce vrei să-mi explici? întrebă ea din nou când îşi recăpătă respiraţia.

- Că... înţeleg că ai de lucru, zise el luând coşul, florile şi geanta diplomat. Pot să intru sau continuăm să discutăm pe palier?

Lynda se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Ciudat: când o lua în braţe, se pierdea;

cum se separa de ea, îndoiala o asalta şi-şi regăsea scepticismul.

- Cum se face că înţelegi deodată că trebuie să lucrez?

- Şi eu am o săptămână încărcată. Contrar a ceea ce poţi să-ţi închipui, lucrez mult.

Kent zâmbi văzând expresia perplexă a Lyndei. El îi întinse buchetul de flori.

- Am să-ţi explic totul, promise el sărutându-i vârful nasului. Dar mai întâi, primeşte scuzele unui nătărău.

Ceva mai îmbunată, Lynda mângâie uşor petalele roşii ale trandafirilor frumos mirositori.

- Kent, sunt minunaţi, dar nu-i merit. Am fost nesuferită cu tine, azi-dfimineaţă. Când ai insistat să ieşim seara asta, nu mă gândeam decât la muntele de hârtii de pe biroul meu.

- Muntele care te-a făcut să rămâi aici în fiecare seară după ce te însoţeam la maşina ta?

în faţa privirii surprinse a Lyndei, Kent preciză:

- Am discutat cu recepţionera ta în această după- amiază. Mi-a vorbit despre responsabilităţile suplimentare pe care a trebuit să ţi le asumi după îmbolnăvirea doctorului Kelsey, şi mi-a spus cât de obosită ai fost toată săptămâna,

Kent puse buchetul de trandafiri pe birou, apoi o luă pe Lynda de mână şi o forţă să se aşeze într-un fotoliu.

- Crede-mă, ştiu că nu toată lumea poate avea un program fix de lucru. Şi eu trebuie adesea să rămân mai târziu la birou. în meseria mea, săptămânile sunt adesea epuizante.

- Biroul tău? Meseria ta?

Atunci, Kent se aruncă în apă, fără tragere de inimă.

- Sunt avocat ziua şi muzician seara. Muzicienii mei şi cu mine aveam vise de glorie când eram adolescenţi, dar ne-am cuminţit şi am ales cariere mai sigure. Nu mai cântăm decât pentru plăcerea noastră.

In timp ce vorbea, Kent întinse o faţă de masă pe mochetă şi goli coşul de conţinutul lui. El nu putea să vadă expresia periculos de sumbră a Lyndei. De la început, ea îl bănuise pe Kent că este un ipocrit. Că îi ascunde o parte din viaţa lui ca s-o seducă mai uşor. Dar de ce păstrase secretul până în seara asta?

Kent aşeza acum farfuriile pe faţa de masă albă.

- Am adus hrana necesară pentru doi muncitori perseverenţi care sunt în întârziere, punând dragostea înaintea datoriei. Vino,

doctore, să mâncăm, zise el întinzându-i mâna.

Dar Lynda se refugie în celălalt capăt al camerei.

- Rămâi acolo, îi porunci ea, văzând că el se ridică. Nu mă atinge, eşti un... Cine eşti tu?

Văzând ochii ei căprui aruncând fulgere, buzele formând doar o linie albă lividă, Kent înţelese că sosise momentul să plătească pentru prefăcătoria lui stupidă. Acum, se blestemnă că o înşelase prea mult timp.

- Am venit să-ţi explic, începu el cu prudenţă. Eu sunt avocat. Cabinetul meu juridic merge bine, iar familia mea deţine Capital City Bank.

Lynda îl privi uluită. O chinuia un sentiment de catastrofă iminentă.

- De ce nu mi-ai spus de la început? întrebă ea cu o voce fără inflexiuni.

- N-am avut ocazia, asta-i tot.

Kent crezuse că mărturisirile vor fi suficiente pentru a pune lucrurile la punct dar, în mod vizibil, situaţia se învenina.

- Cum? Ai fi putut să-mi spui de zeci de ori. De exemplu, atunci când mi-ai mărturisit că nu eşti striper.

- Eu... voiam să fii interesată de mine, nu de contul meu din bancă sau de poziţia mea în

societate.
Până acum, Kent crezuse că avea motive excelente pentru a-şi justifica minciuna. Dar... acum când le spunea cu voce tare, i se păreau ridicole. O privire pe furiş în direcţia Lyndei îl făcu să înţeleagă că îşi ieşise din fire.
- Ştiu, am lăsat această comedie să dureze prea mult, admise el în grabă. îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea.
Lynda continua să-l străpungă cu o privire ucigătoare.
Simţindu-se din ce în ce mai stânjenit, încercă să glumească.
- Presupun că ar fi trebuit să facem o pauză în acest week-end şi să-ţi spun: „Apropo scumpo, nu sunt muzicant, sunt avocat“. Dar nu m-ai fi crezut.
Ridicând o sprânceană răzbunătoare, Lynda îi aruncă:

- Ba da!
Totuşi, onestitatea ei firească o obligă să recunoască:
- De acord, mi-ar fi fost greu să te cred, dar n-aveai decât să te descurci să mă convingi!
- Şi asta ar fi schimbat sentimentele tale pentru mine?
- Dacă aş fi ştiut cine erai în realitate, aş fi

fost cruţată de multe întrebări, de neliniştile mele. Aş fi avut mai puţine scrupule să ies cu tine!
Acest răspuns atinse un punct sensibil al lui Kent.
- Kent Berringer, bogat avocat provenit dintr-o familie de bancheri este mai acceptabil pentru doctoriţa Lynda Fischer decât Kent Berringer, muzicant de cabaret, o ironiză el. Banii şi prestigiul contează atât de mult pentru tine?
- Da! strigă Lynda fără să se gândească. In fine... nu.
- Trebuie să ştiu.
Se înşelase! Era ca toate celelalte femei. Negru de furie, inversă rolurile şi o ameninţă pe Lynda.
- Am mulţi bani, îi aruncă el. Dacă asta te interesează într-adevăr...
- Opreşte-te! Nu înţelegi. Tu nu poţi înţelege.
- Oh, ba da, înţeleg foarte bine! Oamenii ca tine sunt fascinaţi de bani! De vechile familii! De aparenţe!

- Nu fi bădăran! Nu-i adevărat, îi replică Lynda.

Decepţiile şi temerile care-i chinuiseră copilăria
reveneau în memoria Lyndei. Nu, nu era

fascinată de aristocraţi, de aceşti oameni nepăsători care nu aveau decât grija de a se naşte şi a-şi antrena familiile în nebunia indiferenţei lor! Dintr-o dată, Lynda dădu frâu liber unui val de cuvinte amare, amestecând într-un talmeş-balmeş oameni şi lucruri care-i fuseseră smulse.

Kent o asculta cu o groază crescândă, în timp ce ea descria o copilărie care trecuse de la lux la mizerie.

- Când aveam doisprezece ani, a trebuit să fugim de acasă şi de creditori pentru că tata eşuase încă o dată şi nu mai avea nici un ban ca să-şi plătească datoriile. El ne-a lăsat la gară, promiţându-ne că va reveni foarte repede. Dar i-au trebuit săptămâni ca să-şi ţină promisiunea. Am încercat să nu plâng în faţa Suzannei, pentru că tata se bizuia pe mine să am grijă de ea.

Inima lui Kent sângera la gândul unei fetiţe de doisprezece ani abandonată într-o gară sinistră, cu sora mai mică drept singură companie. Lynda veghease asupra surorii ei, dar cine veghease asupra ei?

El traversă camera din doi paşi mari şi o luă pe tânăra femeie în braţe.

- Scumpo, scumpo, murmură el cu o voce liniştitoare. Nu mai rişti nimic. Vei fi întotdeauna în siguranţă cu mine.

- Credeam că eşti ca el, hohoti ea cu sughiţuri pe umărul lui.

- Ca cine, draga mea?

- Ca tatăl meu, spuse ea simplu, înainte de a se abandona din nou relatării extravaganţelor de mare senior ale lui Gerald.

Kent se aşeză pe canapea şi o luă pe Lynda pe genunchii lui. O legănă cu tandreţe la pieptul lui până când lacrimile tinerei femei se opriră.

El se înşelase în privinţa ei, dar nu cum crezuse câteva minute mai devreme.

Dispreţul tinerei femei pentru orice distracţie, obsesia ei pentru muncă, acum se explicau. Cum se explica şi faptul că nu se încrezuse mult timp în el. Totul devenea logic. Şi mai ales, îi apărea cu claritate că era exact bărbatul care-i trebuia.

Adevăratul Kent Berringer se potrivea perfect adevăratei Lynda Fisher.

Şi el avea nevoie de ea. O iubea din toată inima. Dar, fără îndoială, ea nu era pregătită să audă această mărturisire. Trebuia mai întâi să se familiarizeze cu Kent Berringer pe care tocmai îl descoperise.

- Ştiu că ne iubea, reluă ea. Şi, împotriva tuturor încercărilor prin care ne-a făcut să

trecem, n-am încetat niciodată să-l iubesc la fel. Apoi ai apărut tu, la fel de dezinvolt şi de irezistibil ca el.

- Eu sunt irezistibil? glumi el pentru a destinde atmosfera.

Ea îi surâse.

- O ştii foarte bine.
- Şi tu eşti irezistibilă.

După un sărut cast, Kent se îndepărtă de ea.

- Ti-am promis să-ţi dovedesc că sunt un om cinstit şi demn de încredere, nu-i aşa?
- Vei încerca să mă faci să cred că ai fost cercetaş? întrebă Lynda cu un râs ironic.
- Am fost. Am să-ţi arăt insignele mele când vei veni la mine acasă în week-end.
- Acasă la tine?
- Acasă la mine. O s-o anunţăm pe Suzanne... Dar, deocamdată să trecem la masă. Apoi am să te conduc la biroul tău şi am să te las să lucrezi câteva ore. Pe urmă, am să te însoţesc la maşina ta şi am să te urmez. Pentru a fi sigur că te vei întoarce acasă pentru o adevărată noapte de somn.

Kent îi dădu cu tandreţe o buclă de păr pe spate.

- Să ştii, dragostea mea, ai nevoie ca cineva să aibă grijă de tine. Trebuie să înveţi să-ţi drămuieşti timpul, pentru a-ţi pune ordine

în viaţă...
Lynda începu să râdă: „A făcut totul ca să-mi întoarcă viaţa cu susul în jos, şi-mi spune asta?“.
- Bărbatul care ţi-a întors viaţa pe dos este personajul pe care l-am inventat când viaţa m-a apăsat

prea mult, zise Kent trăgându-şi însoţitoarea spre picnicul dispus pe mochetă. Am să-ţi vorbesc despre el altă dată. Am avut destule emoţii pentru seara asta, nu crezi?

Epuizată, Lynda clătină din cap. Totuşi, era curioasă.

- Imi promiţi să-mi vorbeşti despre el? Curând.

- Pe cuvânt de cerce taş, jură Kent întinzându-i o farfurie.

- Vorbeşti despre un cercetaş, mormăi Lynda. Mă minţi de când te cunosc.

- Ti-am spus întotdeauna adevărul.

- Trecând câteva detalii sub tăcere.

- Numai unul.

- Care?

- O să vedem asta sâmbătă. Acum, gata cu vorbăria. Să mâncăm înainte de a lucra. Am o pledoarie de pregătit pentru mâine. Şi avocaţii buni sunt ca cercetaşii: întotdeauna pregătiţi.

Capitolul 11

Lynda făcu ochii mari văzând insigna care trona pe biroul lui Kent.

- Nu glumeai! Ai fost într-adevăr cercetaş.
- Sunt un om cinstit, care spune întotdeauna adevărul, afirmă Kent, înlănţuind-o de talie.
- întotdeauna?
- Mi se pare că ţi-am dovedit-o cu prisosinţă. Am promis să-ţi las timp să lucrezi şi am făcut-o. Am mers până acolo încât să te hrănesc ca să ai puterea să rezolvi muntele de hârtii de pe birou şi apoi, în fiecare seară, te-am condus cuminte la tine acasă. Cred că merit o recompensă pentru buna mea purtare.

Poznaşă, Lynda se ridică pe vârful picioarelor şi atinse uşor buzele senzuale ale lui Kent.

- Ce spui de asta?
- Este un început.

Ea se lipi de pieptul lui puternic şi trasă cu buzele conturul gurii lui cărnoase.

- Este mai bine.

Kent o sărută cu îndrăzneală şi pasiune. Ea îşi simţi genunchii înmuindu-se, pulsul i se acceleră, mintea i se tulbură.

Când îşi regăsi cuvintele, murmură:

- Mă întreb care dintre noi doi a fost recompensat.
- Amândoi. Am crezut că înnebunesc săptămâna asta, neputând să te ating.
El îşi lua revanşa descheind febril nasturii bluzei ei.
- Ai pielea cea mai dulce din lume, şopti el sărutând un umăr mătăsos. îmi place savoarea ta.
Lynda îşi dădu capul pe spate pentru a-şi oferi gâtul sărutărilor lui fierbinţi. La rândul ei, deschisese cămaşa lui Kent şi-i mângâia cu mâini nesăţioase pieptul.
într-adevăr, graţie seriozităţii partenerului ei, putuse să recupereze întârzierea şi, în seara aceasta, la o oră după plecarea ultimului pacient, lăsase biroul curat pentru prima dată după criza cardiacă a doctorului Kelsey. Totuşi, de mai multe ori dorise ca el să-şi ţină cuvântul dat...

In prima seară, ştiindu-l că lucrează la câţiva paşi de ea, la recepţia cabinetului, nu putuse deloc să se concentreze. Dar, încetul cu încetul, se născuse o complicitate, obiceiuri tandre...
- Vorbind despre adevăr...
Lynda făcu o pauză pentru a săruta părul

negru de pe pieptul lui, acolo unde inima lui Kent bătea nebuneşte.

- ...nu trebuia să-mi spui ceva despre tine când ţi-am văzut insigna?

Kent redeveni serios. El prinse în palme obrajii Lyndei şi cercetă ochii ei căprui, sperând să citească în ei reflexul sentimentelor care-i făceau inima să bată atât de tare.

- Te iubesc, Lynda.

Ea nu se aşteptase la o astfel de declaraţie. Ea crezuse că era un celibatar înrăit care dorea o legătură, sinceră, dar fără complicaţii.

- Mă iubeşti? De ce?

Kent clătină încet din cap.

- Mă întreb şi eu. N-ai neglijat totuşi nimic ca să mă convingi că nu sunt făcut pentru tine. Cred că încercând să te conving de contrariul, mi-am dat seama că eşti femeia vieţii mele.

- Femeia vieţii tale?

El începu să râdă.

- Biroul tău are ecou. Da, iubirea mea. Weekendul trecut mi-a trezit dorinţa de a dormi în fiecare noapte cu tine şi să mă trezesc în fiecare zi alături de tine. în această săptămână, lucrând cu tine, am înţeles şi altceva, cum ar putea fi viaţa noastră împreună. Vreau să fiu lângă tine săptămâna

viitoare şi toate săptămânile. Vreau să te căsătoreşti cu mine, Lynda.

Lynda îl privi fără să spună un cuvânt. Ea îl iubea şi el îi propunea să se căsătorească. Era prea frumos. Era prea minunat.

Descumpănit de această tăcere care i se părea prea puţin entuziastă, Kenst insistă:

- Un simplu da, mi-ar fi sufiecient.

- Nu pot, zise ea pe un ton abătut.

Kent încruntă sprâncenele. Era obişnuit cu proteste vehemente, cu refuzuri încăpăţânate, pe care ştia cum să le transforme într-un „da“. Dar acest „nu pot“ îl luă pe nepregătite.

înarmându-se cu răbdare, o întrebă:

- Mă iubeşti?

Acest ton tandru o obligă pe Lynda să-şi ridice privirea. Se pierdu în profunzimea ochilor lui albaştri care o fascinau.

- Da, te iubesc, spuse ea dintr-o suflare. Dar nu mă pot căsători cu tine.

Kent se dădu înapoi, ca şi cum ar fi fost pălmuit.

- Ai un soţ ascuns pe undeva?

Departe de a zâmbi la această remarcă hazlie, Lynda îşi încheie bluza, o strânse la piept ca şi cum s-ar fi apărat şi murmură:

- Există alte motive.

- Care?

Ea se agăţă de primul pretext care-i trecu prin minte:

- Tu... m-ai minţit.
- încearcă altceva, îi aruncă Kent. Am lămurit această neînţelegere, ştii bine, la naiba!
- Nu înjura.
- Se vede că nu m-ai auzit niciodată înjurând cu adevărat.

O dată îmbrăcată, Lynda se simţi mai puţin vulnerabilă. Işi recâştigase toată luciditatea şi verva.

- Tocmai asta este! exclamă Lynda. Asta dovedeşte că nu ne cunoaştem destul. Nu te poţi căsători după numai două săptămâni.
- Putem prevedea o logodnă lungă, admise Kent, uşurat.

Ca toate celibatarele, Lynda se temea să se angajeze.

El căută s-o liniştească.

- Cât timp vrei?
- N-am acceptat să mă căsătoresc cu tine, îi reaminti Lynda în grabă. Mai este şi altceva decât problema timpului. Lucruri pe care nu le poţi înţelege.

Cum ar fi putut el, când ea însăşi nu

înţelegea de ce o spaimă viscerală pusese stăpânire pe ea?

Fără să-şi dea osteneala să-şi aranjeze îmbrăcămintea, Kent merse şi se aşeză pe canapeaua din faţa biroului.

- Vino şi explică-mi, te rog, spuse el cu cel mai fermecător zâmbet, bătând cu palma perna de lângă el.

Lynda îşi muşcă buzele. Cu pieptul lui musculos oferit mângâierilor, cu braţul întins pe spătar într-o invitaţie mută, totul în Kent întruchipa farmecul şi virilitatea. Dacă ceda şi se cuibărea în braţele lui, va şti s-o convingă şi se va trezi căsătorită fără măcar să-şi dea seama.

- Nu, refuză ea, lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă uşă.

- Cum vrei.

Tonul lui Kent era nonşalant. Părea complet destins, dar Lynda remarcă o uşoară crispare a degetelor lui pe spătarul canapelei. Ea se simţi dintr-o dată mai bine: el nu juca teatru, era la fel de nervos ca ea. Trebuia, prin urmare, să-şi justifice refuzul.

- Am responsabilităţi faţă de domnul Kelsey. Nu-l pot lăsa baltă.

- Nu ţi-am cerut asta, preciză Kent. Şi eu am responsabilităţile mele. Mi-ar plăcea să te duc într-o lungă lună de miere, dar putem

aştepta restabilirea completă a asociatului tău.

El îi oferi un zâmbet. Dar nu acel zâmbet fermecător care-i dădea fiori, ci un zâmbet plin de dragoste, care o tulbură.

- Acum că am pus la punct această problemă, mai este şi altceva?

Lynda simţi cum îi creşte panica. Privirea ei febrilă străbătu tot biroul, ca şi cum putea găsi acolo o altă scuză de care să se agaţe.

- Suzanne! exclamă ea în acel moment. Ea are nevoie de mine.

Kent îşi încruntă sprâncenele. Nu văzuse şi nu simţise nimic la Suzanne care să arate că era o tânără femeie fragilă şi timorată.

- Sora ta este mare, declară el pe un ton ferm.
- Nu pot s-o abandonez.

Deşi fierbea de nerăbdare, Kent se strădui să vorbească pe un ton calm.

- Suzanne nu este un copil. Din câte am văzut, este perfect capabilă să se descurce singură.
- Nu încă. Nu se poate descurca fără ajutorul meu material.
- Eu câştig destul ca să putem trăi amândoi. Poţi să-i dai surorii tale toate

onorariile cât timp va avea nevoie şi cât timp îţi va face plăcere.
Lynda îşi încrucişă braţele la piept.

- Ştiam că n-ai să înţelegi, declară ea, iritată că nu găseşte mijlocul de a-l descumpăni pe Kent. Nu este doar o problemă de bani. Suzanne a fost părăsită de cel pe care-l iubea. Nu pot s-o las.
- Spune mai curând că nu vrei. De ce te temi, Lynda? Că ai să-ţi dai seama că sora ta n-are nevoie de tine?
Kent se ridică.
- Avem nevoie una de alta, insistă Lynda ridicându-se şi ea.
- Mai ales tu ai nevoie de sora ta. Ca paravan!
- Este ridicol! refuzi să înţelegi că am simţul responsabilităţii! strigă Lynda îndreptându-se spre uşă.
Kent o ajunse din doi paşi. El îşi înfundă mâinile în buzunare ca să nu cedeze tentaţiei de a o cuprinde de umeri ca s-o scuture până îşi va regăsi bunul-simţ.
- Ce vei face când Suzanne va părăsi cuibul tău? în curând îşi va lua diploma. Va pleca şi va închiria o locuinţă.
Lynda încremeni locului. Gândurile ei reveniră la dimineaţa în care Suzanne îi ţinuse acelaşi

discurs. Ea făcu stânga-mprejur şi repetă răspunsul de atunci:

- Are deja o locuinţă.
- Cine plăteşte chiria?
- Eu.
- Cine cumpără mâncarea, cine achită facturile?
- Eu.
- Atunci, este casa ta. Câţi ani are Suzanne?

- Nu văd legătura.
- Răspunde-mi la întrebare, ceru Kent.

Simţindu-se în pielea unui martor încolţit de avocat, Lynda răspunse din vârful buzelor:

- Douăzeci şi patru de ani.
- Vârstă adultă, observă Kent. Nu este rolul unui părinte să procedeze astfel încât copiii să fie capabili să se descurce singuri când ajung la anii maturităţii?
- Da, dar...
- Şi părinţii nu trebuie să vegheze astfel încât copiii lor să primească o educaţie care să le permită să-şi asume responsabilităţi? Ai servit drept părinte pentru sora ta în timpul ultimilor zece ani, nu-i aşa?

Kent făcu o pauză şi-i dădu lovitura de graţie cu un zâmbet triumfător:

- Consideri că ai fost un părinte bun?

Lynda trebui să se recunoască învinsă.

- Da... Suzanne vrea şi va fi curând capabilă să stea pe propriile picioare, admise ea.

Ea deschise uşa.

- Mă întorc acasă.

- Foarte bine. Fugi şi refugiază-te în căsuţa ta, o luă peste picior Kent. Şi grăbeşte-te, deoarece curând va fi goală.

In culmea exasperării, el îi strigă:

- Mincinoaso! Nu mă iubeşti!

Fără să-i răspundă, tânăra femeie alergă spre ascensor. Urcă în cabină când Kent o chemă:

- Vino înapoi. Am să te conduc.

- Nu-i nevoie, răspunse ea trufaşă. La revedere, Kent.

Uşile ascensorului se închiseră. Lynda se încordă,
refuzând să dea frâu liber lacrimilor. Ajungând la parter, se îndreptă spre cabina telefonică pe care o văzuse în hol. în timp ce forma numărul de acasă, îşi aminti că Suzanne ieşise cu Jay. Puse telefonul în furcă.

Iată... Era părăsită. Nimeni nu va veni în ajutorul ei. Nu se putea bizui pe nimeni. Disperarea o făcu să simtă un nod în gât. Copleşită de panică, ţipă de spaimă simţind o

mână punându-i-se pe umăr.
Era Kent. O conduse spre ieşire.
- Haide, zise el, te conduc.
- Dar...
- Nu protesta. Eu te-am adus aici, este datoria mea să te conduc acasă, declară el ajutând-o să urce în Ferrari.
Parcurseră traseul în păcere. Când Kent opri în faţa micuţei case, Lynda sări din maşină şi alergă spre uşă fără să arunce o privire înapoi. Se trânti într-un fotoliu din salon cu un suspin de uşurare. în sfârşit, era acasă la ea. în siguranţă.

„Cred că ai nevoie de mine“. Toată seara auzi această afirmaţie şi declaraţia de dragoste a lui Kent la fel de clare ca şi cum ar fi fos lângă ea. Dar nu-l lua în seamă. Nu, n-avea nevoie de nimeni pentru a fi în siguranţă.
Ea îşi controla viaţa. Era singură. Singură, singură. Singură...
***
-Ai o faţă de înmormântare, constată Suzanne când Lynda ajunse în bucătărie, sâmbătă dimineaţă târziu.
- Eu... nu mă simt prea bine, îngăimă Lynda.
- Din cauza asta te-ai întors ieri seară? întrebă Suzanne punând apă în ceainic. Vrei o ceaşcă de ceai?

- Cu plăcere.
- Ţine, mătuşă Lyndy, zise Maureen întinzându-i păpuşa ei preferată, Mimi te va vindeca.

Cu lacrimi în ochi, Lynda strânse păpuşa la piept.

- Mulţumesc, copilaş, zise ea sărutându-şi nepoţica. Micile braţe durdulii o îmbrăţişară.
- Te iubesc, mătuşă Lyndy. Vreau să te simţi bine.
- Şi eu, întări Ariel participând şi ea la îmbrăţişarea lor. Lynda avea sentimentul că nu se va simţi mai bine niciodată. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji atunci când strânse în braţe cu înverşunare cele două fetiţe.

Suzanne se aşeză şi umplu două ceşti cu ceai.

- Vrei să-mi spui ce n-a mers?
- Totul merge bine, replică sec Lynda.

Vru să se scuze, dar înainte să poată rosti un cuvânt, hohotele de plâns i se înteţiră. Suzanne alergă să îngenuncheze lângă ea şi o îmbrăţişă murmurând cuvinte liniştitoare. Această inversare de roluri marcă înfrângerea Lyndei. Mărturisi tot ce se întâmplase şi se spusese în ajun, acasă la Kent.

- Ai fost o mamă bună, afirmă Suzanne atunci când tăcu. în afară de un lucru.

- Care?
- Mă faci să mă simt vinovată că am crescut şi că am să te părăsesc. Nu este drept.
- Obiecţie! strigă o voce masculină în uşa bucătăriei. Totul este drept în dragoste, ca şi în război.
- Kent!

Lynda simţi că era pe punctul să leşine. Agăţându-se de marginea mesei, încercă să-şi revină şi să-şi ascundă supărarea în spatele unei furii intense. în acelaşi timp, ardea de dorinţa de a se arunca în braţele lui Kent.

- Sunt mulţumită să te văd, Kent. îmi pare rău, dar trebuie să plec. Fetele şi cu mine trebuie... noi... să mergem la cumpărături, zise Suzanne împingându-şi progeniturile spre culoar.

- Nu face nimic, o asigură Kent, cu privirea fixată asupra Lyndei.

Când rămaseră singuri, el adăugă:

- Am reflectat mult ieri seară. Am ajuns la concluzia că eşti într-adevăr mincinoasă.

Lynda îl fulgeră cu privirea. Bărbatul acesta era imposibil.

- Ai o figură îngrozitoare, constată el după câteva secunde.

Lynda îi privi lung, în tăcere. Şi el avea o mină proastă. O barbă din ajun îi acoperea obrajii.

Ochii îi erau roşii de nesomn şi cearcăne violete îi marcau pleoapele. Şi totuşi... pentru ea era încă bărbatul cel mai seducător de pe pământ.

- Şi tu la fel, răspunse ea totuşi.
- Atunci, formăm o pereche minunată.

Kent îngenunche în faţa ei şi zâmbi.

- De fapt, iată problema ta: sunt prea minunat.

Ea clătină din cap.

- Modestia ta mă va surprinde întotdeauna.

Kent redeveni serios.

- Ţi-e teamă că sunt un vis care o să dispară când ai să te trezeşti. Priveşte-mă bine, Lynda, îi ordonă el. Pe cine vezi?
- îl văd pe Kent Berringer, unul din familia Berringer, îl ironiză ea. Avocat bogat şi cântăreţ la saxofon.

- Şi apoi?
- Un bărbat foarte seducător. Asta voia să audă orgoliul tău?
- Orgoliul meu este făcut ţăndări la picioarele tale, în cazul că n-ai remarcat.

îşi apropie faţa de cea a Lyndei, aproape s-o atingă.

- Ochii sunt specialitatea ta, doctore Fisher. Priveşte bine. Vei vedea un bărbat care te iubeşte din toată inima şi te imploră să ai încredere în dragostea lui.

Ochii albaştri ai lui Kent erau un ocean limpede de iubire. Lynda nu putea să ignore mesajul lor.

- Văd bărbatul care mă iubeşte, zise ea încetişor.
- Foarte bine. Acuitate perfectă.

Luând faţa Lyndei în mâini, Kent o privi cu intensitate.

- Şi eu, văd oare realmente ceea ce cred că văd, doctore Fisher?

Ea ar fi vrut să-i răspundă că avea dreptate, că era bărbatul la care visa şi pe care-l iubea atât de mult încât se temea.

Kent insistă:

- Ai încredere în mine. Ai încredere în noi. Asta-i dragostea, Lynda. Te iubesc.

Lynda nu-şi putu reţine lacrimile.

- Mi-e teamă, şopti ea.
- Şi mie, zise Kent. Este înspăimântător să-ţi pui viaţa în mâinile cuiva, dar este şi mai înspăimântător să nu îndrăzneşti s-o faci. Pentru că rămâi singur pe lume. Nu vrei asta, nu-i aşa?

Lynda scutură din cap. Se temea mai mult să nu-l piardă pe Kent decât dacă se înşela în privinţa lui. Cu o mână tremurândă, ea îi mângâie obrazul.

Kent îi sărută mâna cu tandreţe.

- Acum, reluă el, spune-mi ce văd?

Uitându-şi temerile, Lynda îndrăzni să glumească:

- De obicei, nu dau răspunsuri precise pacienţilor mei, dar tu eşti un caz particular. Vezi femeia care te iubeşte.

- Nu sunt sigur că asta-i tot, observă Kent gânditor. Ridică-te să te văd mai bine.

- Ai nevoie de un examen amănunţit, încuviinţă Lynda ridicându-se.

Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului partenerului ei şi adăugă:

- Aici, trebuie să poţi citi ultimul rând.

încruntându-şi sprâncenele, ca şi cum îi era greu să
vadă, Kent murmură:

- Citesc: „Lasă-te în grija mea, crezi în mine“.

- Perfect, murmură Lynda sărutându-l drăgăstos. Pentru celelalte examene, va trebui să te programezi.

El zâmbi.

- Pot să te primesc peste o lună, să spunem la ora două şi jumătate.

- Este prea târziu, murmură Kent. Sunt un caz disperat.

- Dacă vrei într-adevăr o consultaţie detaliată...

Lynda îl sărută cu pasiune.

- ...o consultaţie care începe printr-o mică reuniune în frumoasa capelă de pe bulevardul Cambridge şi se prelungeşte o săptămână sau două într-un loc exotic, va trebui să aştepţi o lună.

- Doctore, am nevoie de o consultaţie de cel puţin şaizeci de ani. într-o casă cu o grădină mare, un gard viu de leandri, copii şi un câine. Poţi să-ţi faci timp?

- Vom discuta despre asta...

Lynda schiţă un surâs senzual.

- ...într-un loc mai confortabil.

Kent ridică o sprânceană.

- Să nu te plângi dacă te arunc pe umăr ca să te duc în camera ta, zise el. Nu ispiteşti un bărbat fără să suporţi urmările.

- De ce m-aş plânge? Găsesc „interesante“ obiceiurile oamenilor cavernelor, ştii doar.

- Eu sunt un Berringer. Familia mea este distinsă şi respectabilă.

- Da, dar tu eşti oaia rătăcită a familiei.

Lynda se ridică pe vârful picioarelor şi puse stăpânire pe buzele iubitului ei. înnebunit de dorinţă, el o ridică în braţe şi porni spre scară. După ce ajunseră în cameră, se îmbrăţişară cu pasiune.

Mult mai târziu, în timp ce somnul începea să-i învăluie în mantia lui plăcută, ea întrebă:

- Ai vreun plan pentru mâine?
- Doar să rămân cu tine, murmură Kent cu o voce somnoroasă.
- Preferi peluza, sau gardul viu?

Kent suspină. Văzu deodată conturându-se un viitor în formă de gard viu, lung de kilometri.

- Gândindu-mă bine, mormăi el, ai putea să te gândeşti să înlocuim gardul viu cu unul de lemn.
- îţi retragi deja promisiunile?
- Bine... renunţ la gardul de lemn şi sunt de acord cu cel viu. Cu o condiţie: vom angaja un grădinar.
- Dar...
- Sst! Ai încredere în mine.

Sfârşit